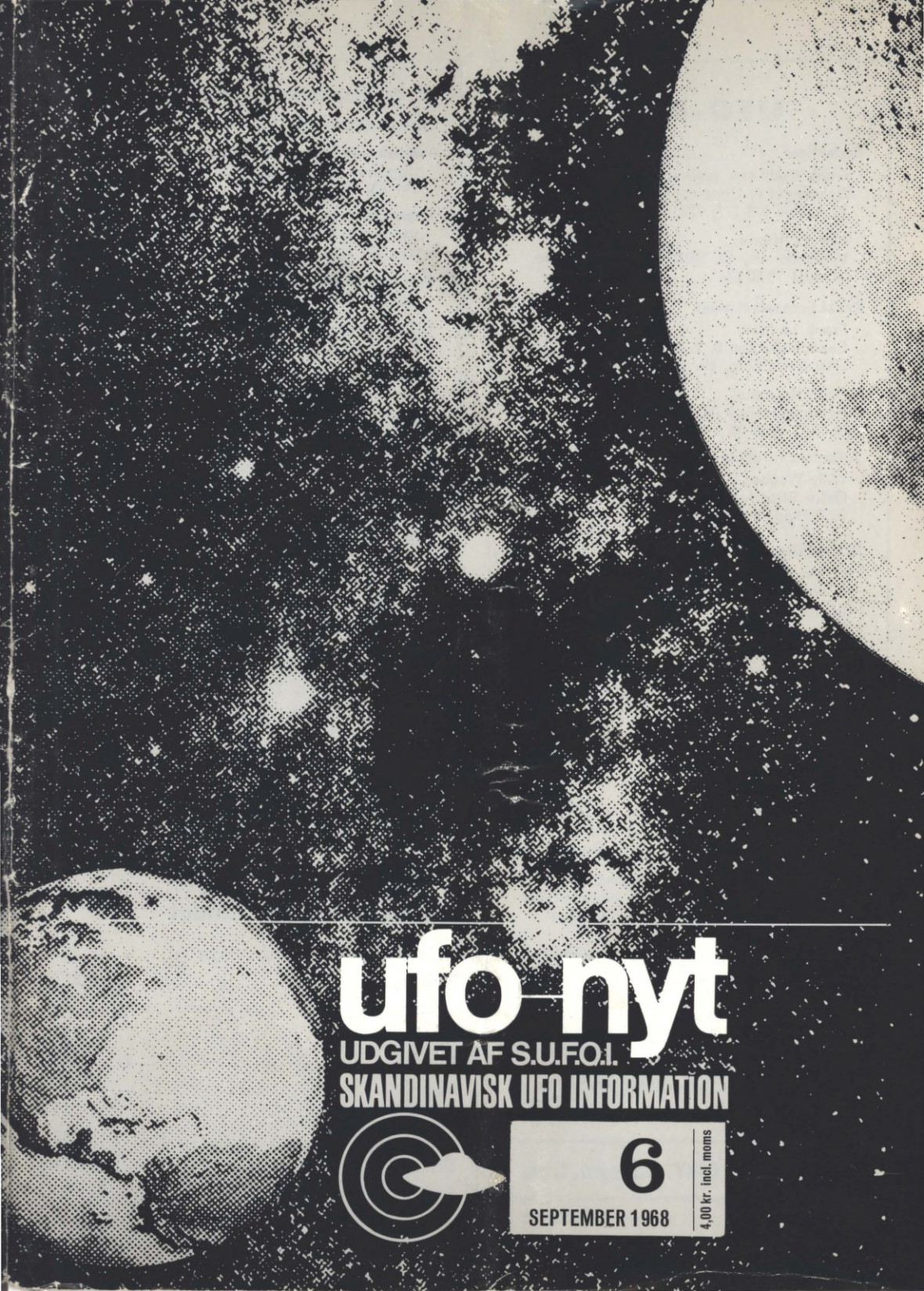

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

6

SEPTEMBER 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:
Willy Wegner,
Østre Strandvej 19,
2650 Hvidovre/Avedøre.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkr. 1. okt.

LITO TLF. 211815 SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Oversættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Referat af UFO-symposiet (leder) 235
Pluk fra pressen 237
Observationer 240
Brevkassen 245
Ufologi 248
Filosofi 260
Rapport-hjørnet 263
Jorden rundt 265
Diverse 271
Kontaktadresser 275

Referat af UFO-symposiet

29. juli 1968

Repræsentanternes Hus, Komiteen
for Videnskab og Astronautik,
Rayburn Building, Washington.

af Dr. James E. McDonald.

Mødet den 29. juli var ikke en »høring«, som en sådan sædvanligvis foregår i Kongressen, men snarere et seminar eller orienterende møde, hvor en gruppe videnskabsmænd, der har set på problemet udfra forskellige synsvinkler, forsøgte at tage de indledende skridt til at forelægge nogle af deres resultater for denne indflydelsesrige Komité. I det lange løb bliver en gennemgribende høring overfor denne Komité ved med at være et særdeles eftertragtelsesværdigt ønskemål.

For nu at vende tilbage til mødet den 29., så må jeg nok sige, at jeg er forsigtig optimistisk med hensyn til dets virkninger på langt sigt. En række virkeligt gode punkter blev fremlagt af de videnskabsmænd, der blev kaldt i vidneskranken, kongresmedlemmerne så ud til at være levende og alvorligt interesserede, der blev stillet gode spørgsmål, og mr. Rouch's indledende og afsluttende kommentarer var af positiv art. (Det var mr. Rouch, der forelagde spørgsmålet for Kongressen, se UFO-NYT nr. 5, 1968).

De fleste af »Husets« forhandlinger finder sted efter kl. 12, så tilhørerskaren om eftermiddagen var meget lille, sammenlignet med formiddagens. Ca. et dusin af medlemmerne af Komiéen for Videnskab og Astronautik var tilstede om formiddagen, herunder dens formand, Hon. George P. Miller fra Californien, og andre indflydelsesrige medlemmer som Daddario fra Connecticut, Hechler fra West Virginia, Ryan fra New York, m.fl.

Dr. J. A. Hynek indledte formiddagens møde kl. 10 med et 30-minutters foredrag. Det indeholdt en række betydningsfulde iagttagelser om UFO-problemets alvor. Han understregede, at der *ikke* har været nogen videnskabeligt tilfredsstillende undersøgelse i de senere år, og kom mere direkte ind på forhold vedrørende (U.S.) luftvåbnet end nogen af vi andre. Der havde været fremsat klare formaninger, såvel inden mødet som i formand Millers indledende bemærkninger, om at afstå fra kritik af luftvåbnets program og enhver form for kritik, nogen af os måtte have overfor Colorado-universitetets program. Hynek anmodede om et nyt UFO-undersøgelsesprogram, financieret af forbundsregeringen og anmodede kraftigt om, at det måtte foregå i samarbejde med De forenede Nationer på grund af det store antal udenlandske observationer, der fortjente opmærksomhed. Det vil ikke være muligt her på tilfredsstillende måde at gøre rede for alle de punkter, Hynek — eller nogen af de andre deltagere kom ind på.

Mine egne bemærkninger fulgte efter Hynek's, og jeg opfordrede kraftigt til, at komiteen skulle indse, at problemet er langt mere alvorligt, end man havde givet offentligheden, såvel som Kongressen, indtryk af. Jeg citerede nogle få observationer for at belyse svarene på nogle af de standard-spørgsmål, der ofte stilles vedrørende UFO'er, og understregede, at den ikke-jordiske hypotese er dén, de oplysninger, jeg nu ligger inde med, får mig til at foretrække. Jeg fremsatte nogle få bemærkninger om det utilstrækkelige i de »forklaringer«, som Menzel har serveret indenfor området meteorologisk optik, og jeg kom med nogle supplerende bemærkninger om manglerne ved den teori, Klass har fremsat med hensyn til »plasma-UFO'er«. I spørgerunden pressede Ryan fra New York mig til at gå mere ind på nogle af problemerne vedrørende strøm-afbrydelser, og dette punkt vakte nok lidt mere opmærksomhed fra pressens side, end det fortjente. Imidlertid gjorde jeg min stilling klar (ved at udtale), at der ser ud til at være *for* mange strømafbrydelser, der faldt sammen med UFO-observationer, til, at man kunne lade dette aspekt af UFO-problemet ude af betragtning.

Den sidste taler i formiddagens afdeling var Dr. Carl Sagan, der nu er ved Cornell University's Astronomiske Fakultet. Han henledte komiteens opmærksomhed på de seneste indicier, der mere og mere peger mod sandsynligheden for eksistensen af

mange planeter i Galaksen, der ikke blot har liv, men intelligens-liv. Man har nået til dette bevismateriale via følgeslutninger, gjorde han klart, men det bliver accepteret af stadigt større dele af videnskaben. Sagan mente ikke, at han havde set overbevisende materiale til støtte for realiteten af UFO'er og fremhævede, at han måske kunne erhverve mere direkte oplysninger om ikke-jordiske civilisationer ved at yde større støtte til radio-astronomi. (Carl Sagan har sammen med russeren Shklowskii skrevet den meget omtalte bog: "Intelligent Life in the Universe" o.a.).

Klokken fjorten blev mødet genoptaget, men med meget færre tilhørere, på grund af en del lovgivningsarbejde i salen (det lokale, hvor afstemningerne finder sted). Dr. Robert Hall fra det sociologiske fakultet ved University of Illinois kom med en fremragende drøftelse af nogle af de sociologiske og social-psykologiske spørgsmål, UFO-problemet stillet os overfor. Han understregede, at der ikke var nogen baggrund for at betragte UFO-problemet som blot og bart »hysterisk smitte«-fænomen. Han fremhævede nogle af de faktorer, der har indflydelse på vidners modvillighed mod at rapportere og kom ganske lidt ind på det potentielle problem: publikums reaktion, dersom det pludselig skulle blive indlysende, at UFO'er var ikke-jordiske. Han fremsatte den strålende bemærkning, at den hidtidige officielle behandling af UFO-problemet var næsten diametralt modsat den optimale fremgangsmåde, hvis man vil undgå panik. Han understregede, at den bedste metode til imødegåelse af panik er at videregive til offentligheden så meget som overhovedet muligt af kontante oplysninger om et problem (såsom UFO'er), snarere end vildledende og problematiske, utilstrækkelige forsikringer, som alle gennemskuer. Dr. James Harder fra University of California gennemgik kort observationerne i Red Bluff, Californien den 13. august 1960 (bl.a. omtalt i Mc-Donald-bogen, o.a.) og vendte sig derefter til en udredning af sine hypoteser om fremdrift. Han omtalte også den fortolkning, han giver en observation af Wells Alan Webb, der omfatter polarisations-virkninger; han udlagde disse som forårsaget af magnetiske felter. Han kom ind på magnesium-fragmentet fra Uabatuba og sine tanker om, at det kunne være materiale fra et fartøj, og at dets store styrke var forårsaget af dets store (kemiske) renhed. Men han er muligvis ikke klar over, at renhed i henseende til materialer af meget stor styrke forudsætter en grad af fremmedstoffer, der er så enormt meget lavere end den, den spektroskopiske analyse af Uabatuba-magnesiet udviser, at hans antagelse ikke er ganske acceptabel. Wydler fra New York udspurgte ham nøje om nogle af hans antagelser, og Harder svarede meget kontant, at han foretrækker den ikke-jordiske hypotese.

Den sidste taler ved dagens møde var Dr. Robert N. L. Baker fra UCLA and Systems Corporation. Han citerede en række eksempler på varslingssystemer (hovedsageligt radar), der er specielt konstrueret til at ignorere (forkaste) alle signaler, der ikke passer ind i en given, forudbestemt kategori. Han nævnte for eksempel, at BMEWS radar er programmeret til som irrelevant at forkaste ethvert ukendt objekt, der ikke når igennem flere på hinanden følgende radar-tempi (led) med hastighed og mål, der svarer til en »indgående« fjendtlig, ballistisk raket. Dette er yderst relevante forhold, og han citerede en række af dem, inden han kom ind på kommentarer til sine tanker om, hvorledes man kunne få opbygget et bedre, mål-søgende net for UFO'er. Han drøftede ligeledes sine opdagelser med hensyn til fotogrammetrisk analyse af Utah- og Great Falls-filmene.

Som afslutning på symposiet var der en 30-minutters periode, hvor talerne kunne udspørge hinanden og rejse ethvert yderligere punkt, de måtte være interesserede i.

En del af os har afleveret nedskrevne erklæringer, og disse vil blive offentliggjort sammen med de holdte foredrag, spørgsmålene fra komiteens medlemmer og nogle få supplerende kommentarer på opfordring, fra andre videnskabsmænd. Efter, hvad jeg har forstået, håber komiteen at kunne sende dette materiale i trykken omkring 15. august. Eksemplarer af dokumentet, der omfatter hele forløbet af UFO-symposiet den 29.7. kan derfor forventes at være fremme sidst i august.

Jeg har måttet skynde mig meget for at få gjort udkastet til min skrevne erklæring færdigt og få taget fat på noget andet materiale til brug for taler, jeg skal holde i Seattle den 8. august, så jeg har desværre ikke kunnet gøre dette bedre lige i øjeblikket.

De bedste hilsener

(sign.) *James E. McDonald.*

Duplikeret og signeret brev fra James E. McDonald. /IOKj

UNDSKYLDNING

Vi skylder det svenske tidsskrift »Sökaren« en undskyldning. Ved en beklagelig fejl blev det ikke oplyst, hvorfra vi havde hentet de to artikler »UFO förföljde biilst« og »Rymdbesök – eller vad?« i UFO-NYT nr. 5, 1968 (side 204-5 og 211-14). Vi iler med at forsøge på at gøre det forsømte godt igen og siger tak til »Sökaren«, Box 3063, Stockholm 3.!

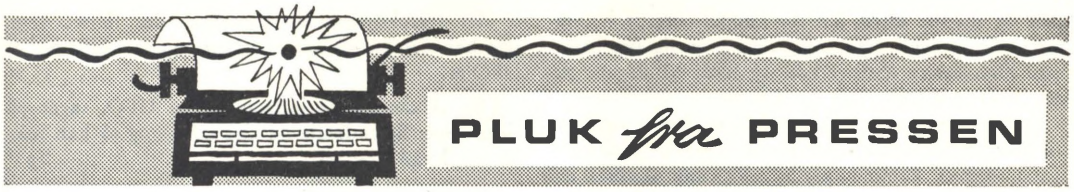

Ung mand fotograferede en flyvende tallerken

Fortæller, at genstanden kom svævende øst fra ind over Lund ved Højslev.

Overfor beretninger om UFO'er (uidentificerede flyvende objekter) har en og anden nok stillet sig skeptisk, men til gengæld er der mange, som tror på de flyvende tallerkener, og adskillige hævder, at de har set dem.

Blandt de sidste er en ung mand fra Lund ved Højslev, skoleelev Peter Johansen, der i går aflagde besøg på redaktionen, medbringende en film, han havde taget for nogle dage siden på sin hjemegn af en genstand, som han er fuldt overbevist om var en flyvende tallerken.

Fotograferede i læseferien

Peter Johansen, der er elev i Viborg private Realskole, oplyser, at han i skolelæseferien gik rundt og fotograferede, da han pludselig fik øje på genstanden. Nærmest med en refleksbevægelse rettede han apparatet mod genstanden og trykkede af. Resultatet blev et billede, der viser en hattelignende genstand i luften.

— Der var ikke noget at høre, motorlarm eller lignende, da jeg fik øje på »tallerkenen«. Den kom svævende og var væk i løbet af få sekunder. Der er ikke tale om et fototrick. Det er helt sikkert, at jeg så genstanden og opfattede den som en flyvende tallerken.

Havde tidligere spejdet efter dem

Peter Johansen siger videre: Når billedet ikke blev bedre, skyldes det, at det ikke er noget særligt dyrt apparat, jeg er i besiddelse af. Jeg har før

Sådan opfattede Peter Johansens fotografiapparat den flyvende tallerken.

(Se yderligere illustration side 263).

gået og spejdet efter, om jeg kunne være så heldig at få øje på en flyvende tallerken, særlig om aftenen. Men denne observerede jeg midt på dagen, og den kom svævende som en diskos.

Folkebladets fotograf har set på filmen, og han vil ikke udelukket tanken om, at den mystiske genstand, der er kommet på billedet, kan skyldes en fejl i filmen. Ved at forstørre billedet flere gange er der fremkommet en genstand, der ligner dem, der kan ses på tidligere offentliggjorte billeder af UFO'er.

Her er det første billedet af en UFO, taget på disse egne. Spændende ser det ud — og så kan man jo tro, hvad man vil. *bp*

VIBORG STIFTS FOLKEBLAD, 26.6.68.

»Merkelig lys fulgte bilen på høyre side«

Mystisk gjenstand forsvant plutselig –

Rapport til Trondheim UFO-forening

Interessen for UFO-saken har våknet, ikke bare i Trondheim. Vår lokale forening har nå fått en rapport fra en familie på Hamar, som for ei tid tilbake kom i kontakt med en såkalt »flygende tallerken«. Opplevelsen har tidligere ikke kommet fram, hverken i presse eller andre steder, og det var nærmest en tilfeldighet at tidligere formann i Trondheim UFO-forening, Tormod Hagen, fikk rapporten.

Familien Wormdahl på Hamar forteller:

— Vi hadde kjørt omlag halvannen mil fra Lillehammer, da vi oppdaget et merkelig lys som synes å følge bilen på høyre side. Vi stanset bilen, og slukket lyktene for å forvisse oss om at det ikke var refleks fra disse som på en eller annen måte hadde oppstått. Gjenstanden så vi fremdeles like tydelig da vi gikk ut av bilen, og vi kunne også se at den hadde fire klart opplyste og markerte vinduer.

Ekteparet Berit og Iver Wormdahl og deres to døtre anslår UFO'en til å være omlag 20-30 meter lang. I begynnelsen trodde de det var snakk om en flytype, men det var ingen vinger å se, og gjenstanden ga dessuten ingen lyd fra seg.

Etter en tid forsvant UFO'en plutselig foran øynene på de forundrede tilskuerne. De trodde først den hadde gått bak ei sky, men himmelen var stjerneklar, og en slik løsning ble derfor forkastet.

UFO'en synes å være av samme type som den som ble observeret over Trondheim 30. april i år.

Med denne nye observasjonen har foreningen i Trondheim fått nytt materiale å arbeide med!

ARBEIDER-AVISEN, 3.7.68.

Ekteparet Wormdahl viser Tormod Hagen hvordan den lysende gjenstanden tok seg ut.

Detektorer og sentralbord skal registrere all UFO-virksomhet over Trondheim

Froskemenn på leting etter gjenstand som styrtet i fjorden ved Namsos

Foreningens medlemmer skal natten til 16. juli ligge konstant og titte på himmelen etter UFO.

UFO-foreningen i Trondheim har, som den første forening i sitt slag i hele verden, fått laget og montert to UFO-detektorer med et tilknyttet sentralbord. Detektorene er begge foreløbig plasert i midtbyen, men tanken er at den ene skal stasjone-

res et sted i Bymarka, den andre ved Gråkallen. Med disse detektorene håper UFO-foreningen å kunne registrere all eventull UFO-virksomhet over byen og nærmeste omegn. Men dette er bare en foreløbig utbygging av detektornettet. Tanken er at man innen overskuelig fremtid skal få montert linker og dermed også få dekket et område på minst 15 mils radius fra selve byen. Sentralbordet som forøvrig er stasjonert ved Sundlandsskrenten på Nardo, har så å si ubegrensede muligheter for utbygging av detektornettet. Det hele er et økonomisk spørsmål.

Den nye formannen i Trondheim UFO-forening, diplomkandidat Hans Kristian Moe, forteller til Adresseavisen at så snart en UFO fanges in av detektoren, meldes dette fra på sentralbordet ved en intens uling. Man vet positivt at UFO-ene omgir seg med kolossal magnetisme. Det er her målt en styrke på over 200.000 gauss, mens sentralbordet slår ut ved en styrke på bare 30 gauss. Til sammenligning kan nevnes at jordmagnetismen er på ca. ½ gauss. I og med at apparaturen, — sentralbord og detektorer — bare er mottakelig for magnetisme, er det utelukket at f.eks. fly, ballonger, satelitter m.v. kan bringe forstyrrelser inn i bildet. Det er mekaniker Ole Hansen ved Stentor Radiofabrikk som har laget apparaturen etter egen oppfinnelse. Anlegget som det nå står har kostet noe i underkant av 1000 kroner, men det skyldes her å gjøre oppmerksom på at Stentor Radiofabrikk har stilt seg meget velvillig. UFO-foreningen er også blitt lovet støtte av Siemens, opplyser Hans Kristian Moe.

Foreløbig har man ikke kunnet registrere noen UFO over Trondheim, men UFO-enes eksistens er udiskutabel, understreker Moe. Det man kan diskutere er hvor de kommer fra, og når det gjelder dette spørsmål vet den ene like lite som den andre. UFO-foreningen vil for øvrig i nærmeste fremtid utgi et eget hefte hvor man vil redegjøre for beviskjeden i seks punkter. Dessuten vil heftet inneholde korte beskrivelser av UFO-observasjoner som foreningen har innhentet rapporter om. Heftet vil bli gjort tilgjengelig for alle, og dessuten sendt Storting og Regjering.

»Himmeltitting« en hel natt

Natten mellom 15. og 16. juli venter man at det kommer til å skje store ting på himmelen. For det første er dette den natten planeten Ikaro passerer jorden, og det er mulig passeringen vil føre meg seg et eventyrligt fyrverkeri. Men det er også høyst sannsynlig at UFO-ene vil benytte denne anledningen som en kamuflasje til å beskue vår jord, og i denne sammenheng vil medlemmer av Trondheim UFO-forening fra kl. 19 mandag 15. juli til kl. 7 tirsdag 16. juli ligge konstant med rettet blikk opp mot det blå. Man vil følge nøye med såvel med teleskop som med kikkert og fotoapparat skal være med i beredskap. »Himmeltitterne« skal dele seg upp i to puljer, den ene skal ligge i båt ute på fjorden, mens den andre skal ha sitt tilholdssted på Gråkallen. Også UFO-logene i England skal foreta en lignende undersøkelse.

— Det er mange, svært mange som stiller seg skeptisk til UFO-enes realitet, sier Hans Kristian Moe. Man trekker på skuldren og smiler. Det er det ingen grunn til. Både i Amerika, Sovjet, England, Japan og i en mengde andre land har man offentlig nedsattt kommisjoner til å undersøke disse sakene.. I denne sammenheng kan nevnes observasjonssentret Jodrel Bank i England, og Coloradoprosjektet i USA.

UFO-leting i Namsos

Det vi mangler er en UFO å legge på bordet, understreker Moe. Vi håper imidlertid også å kunne gjøre dette innen overskuelig fremtid. Moe forteller at det like før jul falt ned en merkelig gjenstand i fjorden utenfor Namsos, og denne skal nå froskemenn fra froskemannsklubben »Nautilus« i Trondheim gå ned for å lete etter. Det var en forstmann fra Namsos som så gjenstanden styrte i sjøen, men før den styrtet, falt store flak av den. Gjenstanden var sylinderformet og observatøren mener også at den hadde vinduer. Han meldte fra om det han hadde sett til Forsvaret, men de var ikke interessert i nærmere undersøkelser. Senere henvendte han seg til den Amerikanske ambassade i Oslo, men også der stilte man seg negativt. Trondheim UFO-forening fikk så melding om observasjonen og tok straks kontakt med froskemannsklubben. — At det ligger en eller annen gjenstand på bunnen er det ingen tvil om, mener Moe. Det pussige er at to fiskebåter har mistet sin tråll akkurat på det stedet hvor gjenstanden styrtet. Trålene festet seg i et aller annet på bunnet som tidligere ikke hadde vært der. Dybden der gjenstanden styrtet, er ca. 70 meter. Moe opplyser videre at det også kan komme på tale å foreta en undersøkelse i Melkedalsvannet på Dovre, der man mener en gjenstand styrtet gjennom isen forrige vinter.

Neste sommer er det planlagt en UFO-kongress i Trondheim, og man vil der forsøge å trekke inn representanter for vitenskap og forsvar fra hele Norden, slutter Moe.

ADRESSEAVISEN,
15 /6 1968.

UFO fotograferet tre gange over militærskole i Florida

(se UFO-foto side 262).

Fotografier af et mystisk flyvende objekt over "Florida Military School" (Deland, Fla.), som blev taget torsdag den 17. oktober 1967 kl. 13,15, er til fortsat undersøgelse af den civile UFO-forsker George D. Fawcett, Deland.

Der blev taget fire billeder fra et vindue i stueetagen af Cannon-bygningen på Florida Military Scholl, og UFO'et var med på de tre.

Billederne blev optaget af en forbløffet PFC Mike Briggs, 14 år, søn af Mr. og Mrs. William F. Briggs, 3238 Plum Tree Drive, Jacksonville, Florida. Cadet Briggs er 9th Grade cadet ved F.M.S.

Ifølge unge Briggs, der betragter UFO'er som en af sine hobbier, var UFO'et, da han først observerede det, tilsyneladende 75 feet borte, og ca. 30 feet oppe.

Objektet var sølvfarvet, ikke skinnende, mere som mat aluminium. UFO'et blev bedømt til at være ca. 5 feet højt og 14 feet langt. Det så ud til at være fladt i bunden og hvælvet på oversiden, da han observerede det først, kl. 13,15, over skolen. Briggs rapporterede, at det havde skarpe kanter.

Da Mike så objektet, troede han først det var en faldskærm, på grund af formen, men det viste sig snart, at det ikke var forklaringen, da UFO'et ikke havde nogen faldskærmsliner og fordi han kunne afgøre, at det var et objekt, der manøvrerede på himlen under sky-bankerne.

Briggs prøvede at finde skolepedellen for at få et øjenvidne, men kunne ikke finde ham i bygningen, så han greb et kamera og begyndte at fotografere. Det var i undervisningstiden, og der var ikke nogen cadet'er nær Cannon-bygningen.

UFO'et bevægede sig lydløst hen mod Cannonbygningen i lav højde. Briggs bedømte den totale observationstid til 3 min.

Det ukendte objekt begyndte at bevæge sig fremad og steg for at undgå at ramme taget på bygningen. Briggs var bange for at gå ud derfra, men så snart objektet var forsvundet, gik han ud for at berette for andre cadet'er og officerer, hvad han havde oplevet. Hans beretning blev imidlertid i det store og hele mødt med spot og hån.

Negativerne blev fremkaldt og analyseret i en lokal fotoforretning, og negativer og aftryk bliver sammen med Briggs rapport sendt til "The National Investigation Committee On Aerical Phenomena" i Washington D.C. til indgående studier og vurdering. Fawcett har været medlem af NICAP de sidste 10 år.

Briggs' billeder og historie passer sammen punkt for punkt, og endnu vigtigere er, ifølge Fawcett, den kendsgerning, at de tre UFO-fotografier alle indeholder værdifulde kontrolpunkter såsom bygninger, træer, en parkeret vogn, telefon-tråde og en flagstang.

Denne hændelse har nr. 201 i Fawcetts kartotek for Florida i 1967. Blandt de øvrige rapporter fra staten er, indtil nu, UFO-bil-kapløb i Casselberry, Tampa, Belleview og Islamorada, samt UFO-landinger rapporteret fra Brooksville, Frostproof, St. Cloud, Tampa, Islamorado, og en af Miami's sydøstlige strande. "UFO-nauter" blev i samme tidsrum rapporteret fra Brooksville og Hollywood.

UFO'er fortsætter med, som et alvorligt problem at trænge sig ind på Florida, for ikke at tale om resten af Jorden. Man håber, at Colorado Universitetets »videnskabelige UFO-program« snart vil kaste noget lys over UFO-problemet.

FLYING SAUCERS,
april 1968. / WOJ

2000 UFO-observationer
rapporteret — forfærder Pennsylvania

Lydløst svævede det ægformede roterende fartøj ovenover, badende huset og græsplænen i et uhyggeligt skær. Fanget i lyset prøvede Donald (Butch) Purdue jr., 23 år, at rejse sig fra græsset, hvor han hvilede sig, men opdagede, at han ikke kunne bevæge sig. Nogle få meter væk sad hans mor, mrs. Gertrude Purdue, på verandaen, hendes hænder frøs fast til gelænderet. »Butch«, råbte hun. »Butch, kom her over hurtigt!« Ligesom hendes søn følte hun sig for kraftløs til at bevæge sig. Det besynderlige lys, som kom ned fra objektet, havde øjensynligt paralyseret lemmerne på både moderen og sønnen i deres hjem i Summersdale, Pennsylvania. — Da, så pludseligt som det var kommet, fløj objektet hurtigt op i den stjerneklare himmel og forsvandt i et glimt. Medens dets lys mindskedes og svandt ud, vendte kræfterne og bevægeligheden tilbage til familien Purdue.

For Purdue-familien var denne forfærdende episode den 13. juni 1967 kun een af tre, de erfarede gennem ugen 11.-17. juni — en uge, som indvarslede en fantastisk sommerlang eksplosion af UFO-observationer i den centrale og sydcentrale del af Pennsylvania. UFO-rapporterne i dette område løb i 1967 op til det utrolige antal af 2000. Nogle undersøgere sætter antallet af u-rapporterede observationer meget højere — måske så højt som 6000.

Mest betydningsfuld var en observation, hvorunder man fik en bekræftet aflæsning af kraftig udstråling. Den fandt sted i Harrisburg, statens hovedstad, efter at vidner fortalte, at et fremmed objekt var set dale ned bag et område med træer øst for Cameron Park Lawns distriktet. Forskere undersøgte området 36 timer senere, og fandt et fladtrykt område i græsset, omkring 5 gange 1½ meter, med tre huller siddende cirka 4 meter fra hinanden i en triangel — akkurat som om de var lavet af en kæmpetrefod.

Undersøgeren George Cook fortalte, at det fladtrykte område i græsset blev fundet moderat »varm« med radioaktivitet, medens de tre huller, hvert omkring 2½ til 8 cm dybe, var overordentligt varme.

»Radioaktiviteten var på maximum af det, Geiger-tælleren kunne vise«, fortalte han. I en kommentar til dette fænomen sagde dr. Norman Levine (siden da afskediget, tillige med dr. David R. Saunders - ifølge en kommentar i Coloradouniversitetets avis d. 8. febr., sagde Condon, at deres arbejde var »ophørt grundet inkompetence« (red.), senior research associate ved dr. Edward Condons UFO-projekthold på Colorado universitetet: »Selvfølgelig har vi tidligere hørt vage rapporter om udstrålings-aflæsning efter en UFO-observation, men vi har aldrig haft mulighed for at bevise bare een sag. Dette er den første, der er kommet til vort kendskab«.

Den forbløffende hyppighed af iagttagelser — alle i et lille område strækkende sig mod nordøst fra Newville, gennem Susquehanna dalen til Berwick — bragte undren og frygt i den normalt fredfyldte region. Det forbløffede og skræmte videnskabsmænd, inclusive dr. Condon, som sagde: »Jeg fatter ikke, (at der er) en så stor mængde observationer«. Inden for en måned efter strømmen af observationer tidligt i juni var der påbegyndt en undersøgelse på stedet, hvor observationerne var sket, af et hold fra Condon's afdeling. Lederen af denne gruppe var dr. Gerard Rothberg, en kendt fysiker tilknyttet Stevens Institute of Technology i New Jersey. I forskellige faser af studiet deltog også dr. Kenneth Laws, fysiker på Dickinson College i Carlisle, Pennsylvania, og dr. Emil J. Polak fra Bucknell universitetet i Lewisburg, Pennsylvania. Et hold af reportere blev sendt ud i området. De interviewede hundreder af vidner og kom tilbage stærkt påvirket af vidnernes åbenbare oprigtighed. Dr. Rothberg var lige så imponeret. Han sagde: »Ikke mindre end 30 pct. af observationerne er forbløffende. Jeg tror, at de fleste af de vidner, jeg har talt med, har talt sandt. De har bestemt set nogle mærkelige ting«.

Medens de fleste dramatiske UFO-hændelser indtraf i løbet af sommeren, blev mange iagttagelser tidligere på året rapporteret af ansvarsbevidste personer. F. eks. mrs. James Krebs, sygeplejerske og hustru til en tandtekniker i Irish Valley sektionen af Shamokin. Om natten den 18. januar 1967, som var klar og kold, kikkede mrs. Krebs ud af dagligstue-vinduet i sit hjem og så et kraftigt lys over de nærliggende bjerge. Hun kaldte på sin mand. Mrs. Krebs beretter:

»Først troede Jim, at det var en flyvemaskine. Men da han så i sin kikkert, så det ud til at være omkring 15 meter borte. Det var bestemt ikke

nogen helikopter, men det svævede lige over bjergene«. Gennem 10 minutter betragtede familien Krebs det undrende, mens objektet begyndte at manøvrere og kom så tæt som omkring 500 meter fra deres hus. »Det så ud til at have to blegrøde lys skråt ned i en 45 graders vinkel«, sagde mrs. Krebs. »Det havde overhovedet ingen lyd og tilsyneladende ingen vinduer. Vi kunne se en antenne på det med et klart, rødt lys i toppen«. Til slut, sagde hun, jog objektet lige op og »så ud til at blive forenet med et andet klart lys, før de begge bevægede sig hurtigt væk«.

Den følgende nat, den 19. januar, blev noget, som meget lignede det objekt, som mr. og mrs. Krebs så, observeret i samme område af adskillige personer, deriblandt pastor Elwood Heiser, præst ved Evangelical United Brethren kirkerne i Ash Grove og Clark's Valley. Præsten sad og ventede i sin vogn i Irish Valley for at tage sin søn og dennes veninde op, hvor de havde løbet på skøjter, da drengen pludselig udbryder: »Far, et UFO!« Præsten sprang ud af vognen og så, hvad han beskrev som »omridset af et fartøj, som bevægede sig fra vest til øst«. Han sagde: »Jeg kunne ikke sige, hvad det var, men lysene blinkede ikke på samme måde, som flyvemaskiners lys gør. Der var ingen lyd overhovedet. Tingen syntes at begive sig over bjergryggen«. Præsten gik tilbage til bilen og kørte sammen med sin søn og pigen op ad en bjergvej i jagt på objektet. Da de troede, at det var forsvundet, stoppede de, men kun for at opdage, at objektet var direkte over dem. »Der var overhovedet ingen lyd«, sagde pastor Heiser. »Vi så blot lysene. Objektet så ud til at være rundt og havde kurs mod Shamokin. Vi havde alle fornemmelsen af gåsehud. At se det ukendte er lidt foruroligende«.

Efter en serie (af) isolerede iagttagelser gennem vinteren og det tidlige forår, fik området den 2. juni en forpremiere på sommerbølgen af UFO'er, bevidnet af to politi-officerer. Kl. 03,35 den pågældende dag var Corporal Charles Robsock fra Berwick politikorps på rutinepatrulje mod øst på vej nr. 11. Gennem frontruden på sin radiovogn så Robsock noget, som han først antog for en usædvanlig klar stjerne. Da han bemærkede, at det bevægede sig, kaldte han hurtigt en kollega over radioen, Jack Heckman, i en anden bil, »fordi folk kunne tro, at det var noget, jeg forestillede mig«. Men Heckman så det også. De to politiofficerer observerede det mystiske lys i hele 20 minutter. »Pludselig ændrede det retning og fløj mod syd«, sagde Robsock. »Så forsvandt det. Det var næsten, som nogen havde slukket dets lys«. To hotelfunktionærer fra Berwick, Paul Hicks og Tito Barbosa, bekræftede officerernes observation.

Nøjagtigt på det tidspunkt, hvor politifolkene tabte objektet af syne, så Hicks og Barbosa det 25 miles mod sydvest. Overensstemmelsen mellem observationerne og den nye overflod af dem bragte George Cook, en undersøger, i aktion. Cook, forsynet med en to-vejs radio (sender og modtager) i bilen gjorde meget af det forudgående forarbejde for holdet fra Colorado University, som kom til stedet den 12. juli første gang i en række (af) undersøgelser. Han undersøgte den skrækindjagende 13. juni-oplevelse hos mrs. Purdue og hendes søn Butch. Denne hændelse blev også undersøgt af dr. Rothberg. Purdue-familiens første UFO-observation skete om natten den 11. juni i Summerdale og var understøttet gennem en oplevelse den samme nat, gjort af mr. og mrs. Foflygen fra Mechanicsburg syd for Summerdale. Omkring kl. 22,30 om søndagen den 11. juni forberedte Donald Purdue sr., som er lastbilchauffør, sig på en køretur. Mrs. Purdue sagde: »Det var en virkelig smuk nat. Jeg stod på verandaen, og min mand var ved at tørre vindspejlet af. Jeg så nogle mennesker på en ubebygget grund tæt ved. De kikkede op. Dette er en lille by, og hvis man ser folk ude om natten, er der enten noget, de foretager sig eller kikker på. Så jeg gik derover. Der var et lys på himlen lige over antennen på naboens hus. Omkring dette tidspunkt hylede brandsirenen, og snart kom en ambulance med lys og sirene på. Jeg erfarede senere, at den var blevet kaldt til en ulykke, der ikke havde nogen forbindelse med det klare lys. Men da ambulancen kom forbi, bevægede lyset sig ud og faldt til ro over træerne bag vores hus. Det var et stort sølvfartøj med klare lys rettet nedad. Vi hørte ikke en lyd, men lastbilens motor gik og kan have overdøvet lyden. Tingen fløj væk nogle få minutter senere«. Men det kom tilbage to andre nætter, den 13. og 17. juni. Besøget den 13. juni var det mest skræmmende i hele serien af iagttagelser. Mrs. Purdue sad på verandaen foran familiens hjem. Butch lå udstrakt på jorden på den anden side af Purdue-indkørslen og kikkede op på himlen. Hans far var ude på en lastbiltur. Mrs. Purdue fortalte: »Folk var atter ude og kikke. Pludselig var der med eet noget, som svævede over et bageri nær vort hus. Det gav ingen lyd fra sig. Et skinnende lys skød ned, og jeg tænkte: »min Gud!« Jeg opdagede nu, at jeg ikke kunne bevæge mig. Jeg holdt i gelænderet og prøvede at komme op. Jeg kunne ikke. Jeg kunne se, at Butch også prøvede at rejse sig. Men heller ikke han kunne bevæge sig. Han vejer ca. 120 kg og måler 1,93 meter. Men så snart lyset viste sig, kunne han hverken løfte sine arme eller ben. Vi

var nødt til at blive, hvor vi var. Vi stirrede på fartøjet. Lyset var så klart, at jeg kunne tælle stenene på vores indkørsel. Fartøjet var ægformet og synede så stort som en bil. Det bevægede sig, men ikke op og ned. Det svajede lidt, samtidig med at det roterede. Den intense stråle af lys fortsatte med at skinne ned. Jeg tror, jeg blev hysterisk. Jeg kunne ikke bevæge mig, men jeg var i stand til at råbe: 'Butch, kom her over!' Jeg var bange, fordi objektet var lige over ham. Objektet begyndte nu at flyve videre, og nu kunne jeg høre en høj (-frekvent) tone af pibende art komme fra objektet. Det bevægede sig i en slags slow-motion. Da det var kommet længere væk fra Butch, kunne han rejse sig op og vakle over til mig. Fartøjet bevægede sig over nogle træer, da det pludselig gik op i en hurtig opstigning tværs over Susquehanna River«. Butch berettede: »Jeg kunne simpelthen ikke bevæge mig, da objektet hang lige over mig. Der var intet i vejen med min mor og mig, før og efter lyset skinnede«.

Fire nætter senere kikkede mrs. Purdue ud af vinduet og så atter lyset over en nærliggende gård. Hun selv og nogle venner sprang ud i hendes vogn for at undersøge det. Hun fortalte: »Da jeg kørte hen mod det med bilens lygter slukket, bevægede lyset sig over til nogle radiotårne ved en skov. Det lykkedes mig at komme hen til en lysning tæt nok til at kaste en sten mod lyset. Det var næsten, som det havde set ud før, men denne gang var der ingen intens stråle af lys fra det. Det var mig muligt at køre ganske frit. Lyset bevægede sig væk, da en bil kom ned ad en nærliggende vej med lys på«. Søndag aften den 11. juni, næsten på nøjagtig det samme tidspunkt, hvor Purdue-familien gjorde sin første iagttagelse, havde mr. og mrs. Foflygen en mærkelig oplevelse. Kørende ad Silver Springs Road så de et flammende lys lavt på himlen, som pludselig fløj imod dem. Der var ingen lyd fra objektet, som ifølge ægteparret så ud til at »være så stort som en bil«. Gennem nogle få minutter så fartøjet ud til at jage familien Foflygens bil. Mrs. Foflygen sagde: »Pludselig drejede det af til højre. Jeg mener, jeg så blinkende røde lys på bagsiden«. Da de kom hjem, ringede de til deres præst, pastor Richard Morris, fra The Church of God. Præsten og hans kone mødte familien Floflygens, og alle fire returnerede til stedet, hvor de stødte på to Mechaniscburg-politiofficerer.

Cook, undersøgeren, var på vej mod Newville 16 miles mod vest, hvor en observation var rapporteret af en gruppe på 10 personer. Han hørte det over radioen og kørte tilbage mod Foflygen-gruppen på Silver Spring Road. Imens blev politiet og brandkorpset i Cumberland Country bombarderet med opringninger om andre observationer. Tilbage på Silver Spring Road blev i mellemtiden intet usædvanligt bemærket. Men omkring 10 min. efter, at Cook var kommet, rapporterede politiet, at et objekt var kommet ud fra bjergene nær Newville og fløj hurtigt mod øst. I to minutter så gruppen på Silver Spring Road det rapporterede objekt og beskrev det som blåt og grønt og pulserende, da det fortsatte mod øst over Mechanicsburg. Det blev fulgt af mindre, klare objekter. Om observationen sagde pastor Morris: »Vi har haft noget svindel, og nogle mennesker rapporterer ting, som ikke eksisterer. Men ikke familien Foflygen. De var meget ophørte over, hvad de så. Desuden så Cook og resten af os med garanti nogle mærkelige ting omkring 1,15 eller senere den nat. Fire eller fem objekter, der meget lignede satelliter, men de var flakkende i deres bevægelser«. I religiøs betydning af, hvad de så, havde pastor Morris følgende at sige: »Der vil absolut ikke være nogen grund til at tro, at Gud ikke skulle have skabt liv andre steder i universet«.

En af de muligvis største skarer tilskuere til UFO'er var samlet om naten den 14. juni på det store Hall Manor beboelses-kompleks i Harrisburg, beboet hovedsagelig af unge par og deres børn. Kl. 21,45, da mange af beboerne var udendørs, ankom et klart objekt over bygningerne. Bevægende sig sydpå faldt det til ro bag nogle træer i Cameron Park Lawns, et stærkt bevokset område. Ti minutter senere lettede det og fløj langsomt væk mod øst. Marilyn Fisher, en Hall Manor beboer, beskrev fartøjet som omkring 7 meter langt, peanut- (jordnøddeskal) formet og tilsyneladende med et hvidt skær i midten. Andre bemærkede et rødt lys foran og et grønt nær bagenden. Men natten var endnu ikke overstået i Hall Manor. Kl. 23,00, medens 200 beboere var ude og trække frisk natteluft, før de returnerede til deres lejligheder, gled to runde objekter over. Vidner fortalte, at objekterne havde grønne lys i toppen, hvide lys i bunden og røde rundt om midten. Et andet objekt set i samme område kl. 01,00 den 15. juni, bragte inspektør Cook i aktion. Efter at have fundet det fladtrykte område øst for Cameron Park Lawns, returnerede Cook den følgende morgen, den 16. juni, hvor de opdagede radioaktiviteten.

Mængden af observationer fortsatte gennem juni uden ophold. En usædvanlig observation dukkede op i Sunbury, en by omkring 50 miles nord for Harrisburg ved Susquehanna River. Greg Wilt, 14 år, var på en legeplads sammen med Wanda Shipe

og Cathy Bloom, og han så nogle gådefulde genstande på himlen. De fortalte, at objekterne var kuplede og havde nogle blinkende lys på. Greg's forældre, mr. og mrs. William F. Wilt, så også objekterne. Faderen sagde: »Sammen med en halv snes andre voksne og børn så jeg og min kone objekterne gennem mindst en halv time. De cirklede og havde røde lys i midten«. Det lykkedes Greg at tage fire billeder af et særlig klart objekt.

Den 9. juli bragte en hændelse, som var mystisk og på sin vis lige så skræmmende som den, der overgik mrs. Purdue og hendes søn. Cook og en assistent ankom den aften til Thomas Shaffer's hjem i Enola, som havde rapporteret om mærkelige røde lys, som lettede nær hans hjem. Cook blev ved sin radio, medens hans assistent og Shaffer gik ud for at undersøge et pulserende lys. Cook fortalte: »Jeg blev ved bilen i omkring 30 minutter, fordi vi ingen walkie-talkie's havde, og fordi politiradioen i min bil var ganske travl. Det var rapporter om et antal observationer, som kom ind. Til sidst kom min assistent og Shaffer tilbage og fortalte, at jeg skulle gå ind i skoven med dem. Der var noget, som var uden for sund fornuft. De sagde, at der var et lys nede omkring 3 meter over jorden, dets farve var orange. Det var diamant-formet og så ud til komme og gå (evt. tændes og slukkes). Vi gik alle ned for at se nærmere på det. Medens jeg gik mod nord for at få et bedre iagttagelsessted, trådte jeg på noget. Jeg faldt forover, rejste mig op og så, det var et kabel. Da Jack kom over og sparkede til det, gav det en sær hul lyd fra sig. Jeg brugte tingen som »spadserestok« op ad en lille skråning. Det føltes læderagtigt eller plastic-overtrukket, på ingen måde mærkeligt bortset fra, at det var meget hårdt. Det var svært at løfte tingen. Kablet, eller hvad det nu var, sluttede i en afrundet form. Det så ikke ud til at gå nogen steder hen. Nogle øjeblikke senere, da jeg greb efter kablet igen, var det der ikke. Jeg råbte: »'Hvem af jer fyre har taget genstanden?' Men ingen havde rørt den. Der var ingen tvivl om, at kablet havde været der, men nu var det væk. Så vidt vi kunne erfare, så var der ingen spilopmagere i området«.

Harrisburg fik en ny epidemi af UFO-observationer midt i juli; en af disse iagttagelser har særlig pålidelighed, fordi vidnet, Joseph Snyder fra Harrisburg, er vejrbureau-meteorolog og tidligere Air Force pilot. Kort efter 22,00 den 15. juli kørte Snyder og hans kone Nadine på Colonial Crest Road, da de så et rundt objekt bevægende sig østligt på himlen. Højden anslog Snyder til ca. 50 meter. Snyder stoppede sin vogn, og objektet, der havde et rødt lys i den ene ende og et grønt i den anden samt et halvt dusin hvide lys cirklende i toppen, krydsede vejen foran ham en husblok væk. Mrs. Snyder fortalte, at objektet havde skræmt hende. »Men min mand var interesseret«, sagde hun. »Han ville se det igen, så vi drejede til venstre ad Crums Mill Road, og dér var et andet objekt! Dette afgav en intens orange glød«. Mrs. Snyder fortalte, at objektet fløj i retning mod bilen, steg så skarpt og forsvandt.

Observationerne fortsatte gennem august, september og oktober. Om natten den 10. august ringede revisor for staten Pennsylvania, Stanly Urban, 20 års hær-veteran, George Cook op fra sit hjem i Camp Hill for at rapportere, at han og hans børn havde set mærkelige ting på himlen. Urban fortalte, at han havde gået ud af huset for at se et cigarformet objekt passere henover. Lige før objektets tilsynekomst og umiddelbart efter dets passage, fortalte Urban og hans børn, at der havde været en opvisning af usædvanlige lys. »Det lignede stjerner i forskellige farver, der dansede«, sagde Patricia Urban. »De gik både den ene og den anden vej i alle retninger«, tilføjede hendes far. »De synede meget små og meget højt oppe. Da et fly fløj under dem, forsvandt de ud af syne i et øjeblik«. Efter at det cigarformede objekt gled ud af syne bag en høj, kom der et meget klart lys i området, rapporterede Urban-familien.

I løbet af undersøgelserne af denne koncentration af mærkelige himmelfænomener tilbragte holdet fra Colorado University en uge i et forberedende studium, i hvilket 50 af de mere betydningsfulde observationer blev kontrolleret. Holdmedlemmerne observerede ikke nogle UFO'er selv — observationerne syntes at springe ud igen, da de var ude af staten — men Dr. Rothberg var dog tilstrækkeligt interesseret til at få et himmel-observations-kamera installeret på taget af Holy Spirit Hospital i Camp Hill. Som dr. Condon udtrykte det: »Vi havde håbet, at dr. Rothberg og dr. Laws kunne komme til at se noget selv og også selv tage nogle fotos. Men det skete ikke«. Men det videnskabelige hold samlede en enorm mængde beviser i form af øjenvidne-beretninger fra respektable mennesker. Beviserne undergår nu en analyse på Colorady University. En færdig rapport fra videnskabsmændene ventes at ligge klar sent denne sommer. Så måske, kan pennsylviarne fra Susquehanne Valley få oplyst den fulde betydning af alle de mærkelige fremmede objekters besøg. Imedens prøver Harrisburg at tilpasse sig, med nogen ængstelse, sit nye uofficielle navn som »Flyvende Tallerken-hovedstaden i verden«.

APRG Reporter, Vol. 6, No. 6,
marts 1968. / Willy Wegner.

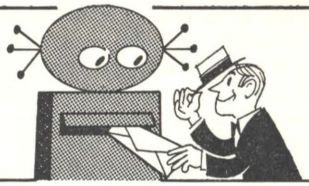

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i alting. *REDAKTIONEN.*

Jeg tillater meg herved å stille meg tvilende angående sannheten og riktigheten av artikkelen »Tre fotografier i Louisiana«, (UFO-NYT nr. 5, 1968) og ber Dem som erfaren iakttager å vurdere mine argumenter:

1. Med et vanlig kamera innstillt på fjærne objekt vil vel eventuelle nære objekt på billede bli noe uskarpt og ved en nærmere innstilling vil nære ting bli skarpere deffinert og fjærnere objekter mere uskarpt deffinert. Slik mener jeg at forholdet er med billedene på henholdsvis side 199 og 198.

2. Måler man den anslagsvise tretopp høyde på s. 199 til 14 mm og avsetter målet på billedet s. 198 og tildekker det resterende med et ark papir, får man se to påfallende, om ikke 100 %, like tretopper. Jeg mener det er samme tretopp på begge fotografier og at forskjellen skyldes innstillingen av fotoapparatet slik at det nære objekt (tretoppen og taket) på s. 198 er noe mere uskarpt deffinert enn på det andre billedet (s. 199).

3. Begge trestammetoppene bøyer svakt til samme side.

4. Det virker på meg meget usansynlig å få med to så like tretopper på to ulike fotografier tatt på *to ulike steder.* (fremkommer av artikkelen).

Jeg ville være svært takknemlig for Deres syn på saken. Mitt standpunkt angående UFO'er er ikke skarpt avgrenset hverken for eller imot, men at UFO-saken er interesann og at den bör utforskes mest mulig objektivt. *K. Th., Norge.*

Kære K. Th.!

Vi har overgivet Deres brev til vor fotoekspert for at skaffe Dem den bedst mulige besvarelse:

M.h.t. kameraet må jeg først og fremmest sige, at efter artiklen er brugt et Polaroid-kamera, hvilket vil sige, at man får et papirbillede ud af kameraet, men ikke noget negativ. Disse billeder er ikke altid lige skarpe. Det fremgår ikke af artiklen, hvilken tid og blænde, der er brugt. Da det har været overskyet, er det muligt, at der har måttet bruges en stor blænde og kort tid, hvilket kan forklare, at det ene billede er noget uskarpt i forgrunden. Skarpheden til tager hurtigt bagud, men langsomt ind mod fotografen.

I øvrigt tager det ca. 15 sek. at få et færdigt sort/hvidt billede ud af kammeraet og ca. 60 sek. at få et farvebillede. Det fremgår heller ikke af artiklen, om det er sort/hvid eller farvebillede. Derfor kan han ikke hurtigt rive billedet ud af kameraet og skyde en gang til. 15 sek. er lang tid til en UFO-observation. Der er noget galt med disse tider.

Af artiklen fremgår, at billederne er taget på to forskellige steder, det ene ude på vandet, det andet inde på bredden.

M.h.t. trætoppene så ses efter billederne, at det må være grantræer. Disse er altid noget ens i toppene. At de svajer til samme side, er ikke så mærkeligt. Det samme ser man på vestkysten her i landet. Træer hælder altid til den samme side, fordi vi overvejende har vestenvind. Det er altså ikke noget problem.

Derimod tror jeg ikke, at det er to ens træer — altså det samme træ. Jeg har klippet billederne ud af bladet og sammenlignet begge billeder i et sammenligningsmikroskop. Systemet her er, at man betragter begge billeder på én gang i mikroskopet og kan køre billederne sammen, således at man kan se,

om to objekter er kongruente. Basis for grenene er ikke ens. Her kommer der dog en vanskelighed til syne, fordi det er bogtryk, hvor rasterne danner billedet. Hvis clichearbejdet ikke er omhyggeligt udført, kan der også komme til at mangle en gren. Da billederne efter artiklen er optaget på to forskellige steder, kan man heller ikke herigennem få det samme størrelsesforhold på de to billeder.

Det er svært for ikke at sige umuligt at bedømme billeder udfra bogtryk. Det er grove raster, hvorfor mange detailler går tabt.

Hvis jeg ud fra et kriminalistisk synspunkt skulle afgive en erklæring om de to trætoppe, ville jeg sige, at det drejer sig om to forskellige trætoppe — alt taget i betragtning udfra den kendsgerning, at reproduktionen er rastertryk.

Noget helt andet er, at polaroidbilleder altid vil være lidt mindre skarpe end reproduktion fra en film eller plade.

M.h.t. skarpheden vil K. Th., Norge, sikkert også vide, at skarpheden i et billede stadig beror på den valgte blænde. Man kan sagtens få enten baggrunden eller forgrunden uskarp. Det er man helt herre over selv.

Jeg håber, at dette må være tilstrækkeligt for Herr K. Th., Norge.

Venlig hilsen *Slej.*

— Jeg vil kun tilføje, at det af original-artiklen ikke fremgår, hvornår de to viste billeder er taget. I løbet af d. 12. og 13. januar blev der jo taget i alt 3 billeder, iflg. beretningen. Det vil dog være det naturligste — også under hensyn til ovennævnte — at gå ud fra, at de to viste billeder er taget hhv. eftermiddag og morgen. Men; hvis »morgen-observationen« har varet tilstrækkeligt længe, kan de viste billeder stamme fra perioden, omtalt i de sidste 6-7 linier af artiklen side 199. IOKj.

☆

Til redaktionen.

Nu her i UFO-NYT nr. 5, side 224-225, måtte man igen læse et angreb på G. Adamski. Denne gang af Leif Erik Storø, som indledningsvis undskyldende forklarer, at han er nybegynder på UFO-fronten. Det behøver han ikke skrive, det kan enhver se, — men, til hans forsvar kan man straks sige, at hans angreb egentlig er rettet mere mod hans egen uvidenhed end mod G. Adamski, — og så er det jo det at sige til det, at et angreb som nybegynder, jo er et meget dårligt udgangspunkt, hvis man er interesseret i UFO-sagen. Man må selvfølgelig ikke sige, at denne kritik ikke er et svar værdigt, fordi den er et udtryk for en enkelt persons opfattelse, men den er uværdig til et svar, fordi den ikke er kritik, men giver indtryk af et angreb på grund af vedkommendes egen mangel på evne til at se ret langt. Han er meget radikal i sin tankegang. UFO-logisk set har han ikke sat sig nok ind i det, han forsøger at kritisere. Han glemmer helt i sin iver på at få ram på noget, han ikke forstår, at se, at han derved blotter sig selv for de samme mangler, som han vil angribe. Lad os se lidt på hans argumenter. Han skriver: »Hva ville vi gjort for å forklare steinalderen vår kultur?« — Man kommer ligefrem til at holde af ham: HVILKEN FILOSOFISK STORHED. Hr. Storø mener, at man bør afsløre sig tydeligt og helst med det samme — jeg er stærkt uenig heri, for derved udleverer man sig også til de negative kræfter i et sådant samfund, og måske er det dem, der har magten og bestemmer, hvad folket må vide, og da rummeneskene ikke må gribe ind i en udvikling, men følge de kosmiske love, er de afskåret fra at forklare den virkelige sandhed til folket, hvis de udleverer sig på den måde. Og så er der det aspekt til det, — hvad om rummenneskene ikke er af samme opfattelse, — hvad om de netop ikke er interesseret i, at folk med hr. Storø's og ligesindedes opfattelse, skal have sandheden serveret på fad, da de helst vil have dem på afstand, og det er jo lykkedes indtil nu!! Må jeg spørge om en ting, Leif Storø. Hvis man ikke må forsvare sine synspunkter ud fra logiske nøgterne facts —, hvad må man så!?! Man har fået forstanden til at bruge den, og ikke til at lefle for sin egen uvidenhed, — lad blot nogle af de danske »videnskabsmænd« om det! — Ha-ha, den var god.

Mange i UFO-sagen blev chokeret, da den mægtige og strålende sandhed omkring G. Adamski gik op for os, og må man ikke også det, for her har Leif Erik Storø himself, fortalt os det modsatte. Han begrunder det med, at han har afsløret Adamski's linseforklaring om planeten Jupiter's varme. Hvis hr. Storø mangler en linse til forsøg, kan han låne en af mig, for jeg vil gerne med en tur derop. Men hvordan skal vi få den anbragt? Nå, det må hr. Storø finde ud af. Her på Jorden må de jo hænge af selv — — — hvis man vil opfatte alt forkert, er intet nemmere.

Jeg vil gerne stille spørgsmål til Leif Erik Storø: Hvis De ikke tror på denne mand, hvorfor så beskæftige sig med ham??? Men grunden er jo nok den, at De alligevel er i tvivl om G. Adamski, og det er jo en helt anden sag.

Jeg kan ikke undlade at fremføre mit og mange andres synspunkt ud fra de faktiske forhold i UFO-sagen, og det er vel den, vi beskæftiger os med.

Man kan ikke komme udenom G. Adamski i UFO-sagen, hvor meget man end ønsker det. Hans vidnesbyrd har overlevet ham selv og tiden. Ingen har kunnet afsløre ham indtil dato. *Lad denne kendsgerning stå helt klart for alle, uanset ens egen opfattelse.* Hans kontakter med rumfolk er blevet givet videre efter hans død, til hans medarbejdere, som fortsætter, hvor han slap; og ingen kan afsløre dem. De fremlægger tværtimod nye vidnesbyrd, som kan stå for enhver prøve. Tænk blot på Madeleine Rodeffer's farvefilm af en Adamski-tallerken over hendes have, — på Fred Stecklings' film af moderskibe i formation!! Andre vidnesbyrd har føjet sig til, — førende videnskabsmænd og astronomer beskriver »tallerkener« nøjagtig som en Adamski-tallerken. De fleste tallerken-fotografier viser umiskendelig lighed med en Adamski-tallerken. — Tænk blot på Trinidade-observationen — Rex Heflin fotografierne og mange andre — og der vil komme flere til. Adamski nævnede rummenneskenes interesse for sydpolarlandet og det dermed forbundne polskifte, — husk blot »tallerkenen« over Antarktis, hvor mange videnskabsmænd var til stede og tog fotografier. Det var i juli 1965. — — — Adamski blev på SUFOI-kongressen 1963 spurgt, hvorfor man kun hørte om »tallerken«-landinger på den vestlige side af jordkloden. Han svarede, at det kun blev et spørgsmål om tid, når vi hørte det. Måske siver der mere gennem jerntæppet. Den 6.3.-68 kunne man læse i B.T.: *»Sovjet-professor kræver internationalt samarbejde om de »flyvende tallerkener«.* Mange troede det ikke, men det kom til at passe. Over for disse vidnesbyrd kommer De til at stå meget sløjt, Leif Erik Storø, så bliv De bare ved med Deres Jupiter-teorier, der er såmænd ingen, der hører på Dem, men De er jo også så ny.

Ærbødigst *Tage Breinhild,* Ny.-M.

RED. KOMMENTAR:

UFO-NYT byder enhver s a g l i g debat velkommen — også mellem nybegyndere. (En nybegynder indenfor UFO-sagen er det i k k e nødvendigvis på alle områder). Debatter kan nemlig ofte risikere at hjælpe frugtbare tanker frem.

Det er rigtigt, at mange tallerken-fotos viser lighed med Adamski-modellen; men i k k e de f l e s t e. Trinidade-tallerkenen var Saturnformet; Heflin-tallerkenen må nærmest kaldes »stråhat-formet«; så det er ikke de bedste eksempler. UFO'er, »fanget« af Stephen Darbishire, Allingham og andre, taler stærkt for ægtheden af Adamski's f o t o g r a f i e r. *IOKj*

(Se UFO-billederne næste side).

Vår trangt bodde klode

Menneskeheten er kommet til et vendepunkt i utviklingen da oppbrudd fra vår planet vil bli en virkelighet for alle mennesker. Det har ikke fra skapningens begynnelse, da Kosmos ble skapt, vært en så stor folketetthet på vår klode som nå. Folketilveksten øker med 70 millioner om året og vi er 3,5 milliarder nå. Hvordan skal dette verdens problev løses?

Det er plass nok i universet, med milliarder av kloder og galakser. Vi som bor på planeten Tellus er fanger, vi er bundet til kloden med gravitasjon og tyngdekraft. Vi skal få vår frihet. Den moderne romforsking skal løse dette problem. Allerede nå er forskningen kommet så langt at de første mennesker skal landsettes på Månen. Ledende astronomer sier at Månen kan forvandles til en moderne verden. USA og Sovjet har nå eksperter som forsker reiser til det ytre verdens rom, til stjerner i vår galaks og til andre fjerne galakser. I Kosmos er det overflyttinger av menneskeheter og folkeslag fra kloder og til kloder og galakser. Det vil bli alminnelig i framtida å reise til andre planeter for å bosette seg der, for å studere og feriere, for å lære å kjenne våre brødre i Kosmos. På denne måten løses folketetthetsproblemet. Å bygge opp og planlegge nye verdener på andre planeter blir en stor oppgave for en ny type arkitekter, som vil bli verdens arkitekter. Vår verden er blitt en, avstandene er forkortet. — Slik vil avstandene mellom stjerner og galakser bli forkortet. Flere av Israels profeter har talt om trengselen på vår planet, homo sapiens skal bli frelst fra den. Kristus sa det samme i sin tale før han forlot vår verden. Jer. 30,7. Matt. 24, 21. Allerede nå er mange mennesker overført til kloder i universet, de er bortrykket, ingen kan finne dem.

Til slutt vil jeg sitere sivilingeniør Tandbergs ord, da han kommenterte romfart og romforskning i TV. »Si ikke at dette er umulig«.

Kristian Ørn Karlsen.

Optaget i:
SØRLANDET, fredag 22.3.-1968.

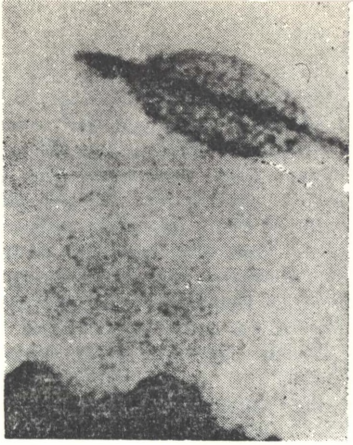

UFO-billeder

i tilknytning til læserbrev, side 245-246.

Billedet øverst til venstre, der blev taget af den engelske skoledreng Stephen Darbishire i 1954, regnes som en slags bevis for Adamski's »tallerken«, der ses gengivet her til venstre.

Billedet øverst til højre er ét — af de brasilianske flådemyndigheder — anerkendte fotos af et saturnformet objekt over øen Trinidade.

Nederst til venstre ses Cedric Allinghams foto. Optaget i Nordskotland 1954.

Og endelig nederst til højre har vi så Rex Heflins billede, der er taget 1965 under vejinspektionstur i USA.

Er De yderligere interesseret i beretningerne af Allingham, Adamski eller Trinidade-observationerne, så henviser vi til litteraturlisten side 273.

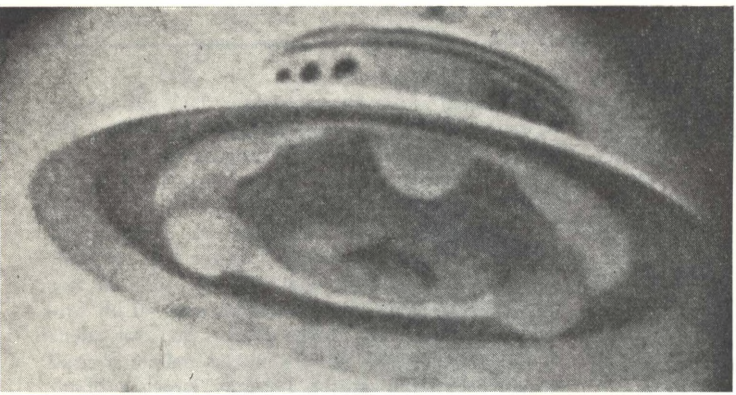

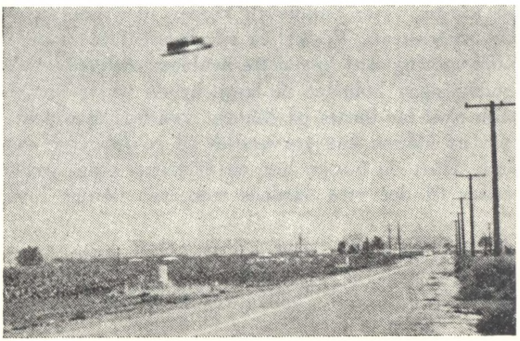

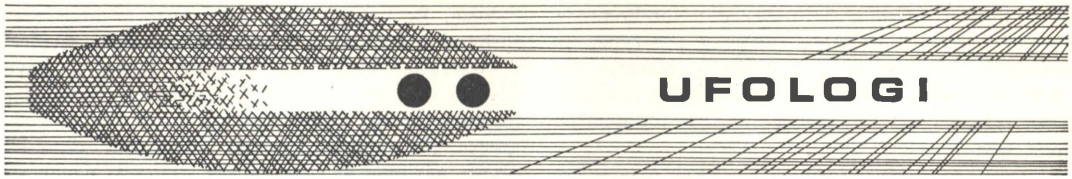

Græsk videnskabsmand støtter teorien om sammenhæng mellem UFO'er og »blackouts«...

Skønt nogle UFOloger har stemplet teorien om UFO'er som årsag til mørklægninger som opsigtsvækkende (se bogen »Flying Saucers« af Coral Lorenzen - Signet T-3058), har fysikeren og ingeniøren Paul Santorini, der er pioner inden for udviklingen af radar, og er et respekteret medlem af Videnskabernes Akademi i New York, offentligt fremført, at »mørklægningen« af New York og andre steder kunne være forårsaget af UFO'er. Nogle af Santorinis kvalifikationer er følgende: Han assisterede ved udviklingen af brandrør til atombomber; han blev uddannet i Zürich, hvor hans professor i fysik var Albert Einstein (senere en nær ven); han har to grundlæggende patenter på styringssystemet, brugt af US til Nike missiler, og han har repræsenteret Grækenland ved 23 internationale videnskabelige kongresser.

Nyheden, der blev udsendt fra Athen den 12. marts, fastslår, at han ikke er blandt de »yderliggående fanatiske videnskabsmænd, der føler sig tiltrukket af muligheden for publicity gennem undersøgelser af flyvende tallerkener«.

Da han talte for Græsk Astronautisk Selskab, og senere i et fjernsynsinterview, sagde Santorini, at hans forskning »ledte ham til at tro, at besætninger fra flyvende tallerkener for tiden var engageret i at undersøge Jorden og tage planter og dyr med tilbage«, og at den store mørklægning i det nordøstlige USA faldt sammen med høj aktivitet af flyvende tallerkener i det område. Santorini udtalte yderligere, at de militære autoriteter er uvillige til at indrømme eksistensen af en fremmed magt, mod hvilken jorden »ikke havde nogen mulighed for forsvar«.

Santorini sagde, at hans personlige erfaring med flyvende tallerkener fandt sted i 1947, da den græske hær gav ham et hold af ingeniører til at undersøge, hvad der på den tid troedes at være russiske missiler, der fløj over Grækenland. Det blev fastslået, at det ikke var missiler, men før større indsats kunne blive sat ind på problemet, beordrede den græske hær, rådført af US autoriteterne, observationerne afsluttet. Kort efter blev Santorini omhyggeligt udspurgt af videnskabsmænd fra Washington.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 1967 / K.S.

Intelligenser på Månen - af Robert W. Russel.

Vor nærmeste nabo i verdensrummet er Månen. Inden for meget få år venter vi at landsætte jordmennesker der. Det forventes, at Månen vil blive fundet fuldstændig tom for liv — eller næsten i hvert fald. Højst ventes det, at nogle få lavtstående mos-arter kan leve på Månen. Denne forventning er fuldkommen uden begrundelse. Når vore astronauter lander på Månen, vil de finde den beboet af intelligente væsener!

Bevis på, at Månen er beboet, kan ses endog uden hjælp af teleskop. Et antal striber af form som lige linier kan ses på Månen. Disse striber kaldes »stråler«. Dette udtryk kan være misvisende. Disse stråler strækker sig ikke fra Månen ud i rummet, men findes altid på Månens overflade. De kan bedst ses ved fuldmåne. De andre karakteristiske træk ved Månen — kratere og bjerge — kaster skygge, men strålerne kaster — ligesom spøgelser og vampyrer — ingen skygge. Heller ikke synes de at have nogen tykkelse. De viser sig tyde-

ligst i klart solskin. Selv om det forekommer umuligt. krydser strålerne vilkårligt alle typer af topografi, selv kratere og bjergkæder. Naturen afskyr lige linier. Ikke desto mindre bøjer strålerne ikke, selv når det ville synes naturligt for dem at gøre det.

Enhver stråle på månen udgår fra et eller andet krater. Krateret kan være stort eller lille. Ikke kun starter en stråle fra et krater, men i de fleste tilfælde ender den i et andet. Ikke alle kratere på Månen har stråler knyttet til sig. Kun få udvalgte tjener som strålecentre. Et antal af stråler udgår fra hvert strålecenter og danner et strålesystem. Et stort strålesystem har imidlertid ikke nødvendigvis et stort krater som strålecenter. Nogle af de største strålesystemer har meget små kratere til strålecenter. Et strålesystem er opkaldt efter det krater, der tjener som dets strålecenter. Strålerne bliver ikke blot klarere, når sollyset bliver mere intenst, men også strålecentrene bliver klarere. Mærkeligt nok er alle strålecentrene uden undtagelse meget klare. Af en eller anden grund er lange stråler ikke nøjagtig radiære. Der er ca. 25 strålecentre på den synlige side af månen.

Det mest imponerende strålesystem på Månen har Tycho-krateret som strålecenter. Tycho er et krater på 86,4 km i diameter. Det er opkaldt efter den danske astronom Tycho Brahe (1546-1601). Andre kratere i dets omegn er større, men Tycho overstråler dem så meget, at det er synligt med det blotte øje. Det Tychonske strålesystem har de længste stråler af alle strålesystemer på Månen. En stråle fra Tycho omringer Månen fuldstændig, menes det. Den stråle kan ses med det blotte øje, særligt hvor den krydser midten af Mare Serenitatis. Da den gennemløber hele Månens omkreds, må den være 10.850 km lang, hvilket er omtrent samme distance som fra New York til Tokyo. Strålerne fra Tycho fører til de fleste andre større strålecentre på Månen. Et meget usædvanligt træk af det Tychonske strålesystem er »Slangebøsse-strålen«. Den består af en stråle, der fører til et lille krater nær Fracastorius, og en anden stråle fra Stevinus, der fører til det samme lille krater. Disse to stråler synes at være ladt og spændt, parat til at skyde krateret, Fracastorius, lige ud over Månens sydrand.

Det næstbedste strålesystem på Månen har som sit center »Månens Monark«, krateret Copernicus, opkaldt til ære for Nicolaus Copernicus (1473-1543), polakken, som flyttede Jorden ud og placerede solen i centrum af solsystemet. Krateret, der findes på det store Oceanus Procellarum, Stormenes Hav, er 92,6 km i diameter og godt 5 km i dybden. Et »oversystem« er dannet af indbyrdes forbundne stråler fra kraterne Copernicus, Kepler, Aristarchus, Albers og Seleucus. Efter at have krydset den vestlige spids af Carpaterbjergene, deler en stråle fra Copernicus sig i to grene. Hovedgrenen går vest for krateret Timocharis, og sidegrenen går mod øst. Forgrenede stråler af denne art er meget sjældne på Månen. Andre eksempler findes kun i det Tychonske og det Olberssianske strålesystem. De mest usædvanlige stråler i Copernicus' strålesystem ligger imidlertid lige sydvest for Copernicus. Disse er bemærkelsesværdige »ovale stråler«. I stedet for at være næsten lige linier som de andre stråler, er disse to ovale i formen. Den største oval tangerer med den ene ende den ydre rand af Copernicus. Den har en storakse på 296 km og en lilleakse på 160 km. Den lille oval er ca. halvt så stor, med en storakse på 144 km og en lilleakse på 80 km. Den lille oval ligger inden i den større, og i et punkt rører den den ene side af den større. Et mønster af denne form på jorden ville uden tvivl blive identificeret som en »væddeløbsbane«, hvis det blev set fra luften. Men hvor mærkeligt, at væddeløb på Månen kræver så enorme væddeløbsbaner!

I det Byrgianske strålesystem er det virkelige strålecenter ikke krateret Byrgius selv, men La Paz, et meget lille krater på den vestlige side af Byrgius. Mange af strålerne i dette strålesystem forsvinder over Månens rand.

I Funerius-Stevinus strålesystemet har både Funerius og Stevinus nogle meget klare små kratere på deres vestlige side, og disse er de virkelige strålecentre. Stevinus er et krater på 80 km i diameter, mens Funerius, som ligger nær ved, er 108 km i diameter. Begge er store strålecentre, men deres stråler synes at glide over i et fælles strålesystem. Stevinus har en trapezformet stråle, som slår selv de ovalformede stråler i Copernicus. Utroligt, at denne mærkelige stråle omgiver Stevinus i form af et trapez!

Månen har altid den samme side vendt mod Jorden. Indtil for nylig har det syntes umuligt for os nogensinde at finde ud af, hvad der var på den anden side af Månen. Et geni inden for astronomien ved navn N. S. Shaler var ikke desto mindre i stand til at kortlægge placeringen af 6 strålecentre på den anden side af Månen efter et studium af dele af deres strålesystemer, som krydser over randen om på den usynlige side. Senere blev H. P. Wilkins i stand til at hæve antallet til 8. Satellitten, Lunik III, der blev opsendt af russerne den 4. okt. 1959, sendte 30 fotografier tilbage af denne side af Månen, taget i en afstand af 7800 til 78.000

km fra Månen. Disse fotografier har sat os i stand til at identificere et af disse strålecentre som krateret, Giordano Bruno. Adskillige af dets stråler er blevet påvist på disse fotografier, inclusive en dobbeltstråle, der fører til Sovjet Bjergene.

Endnu er der ikke foreslået en tilfredsstillende teori, der kan forklare tilstedeværelsen af månestrålerne. Ifølge vulkanteorien, der blev fremsat af J. Chacornac i 1866, er strålerne en aflejring af fint støv, der er udspyet af kraterne ved vulkansk virksomhed. Hvis dette virkelig var tilfældet, ville der i stedet for stråler være arealer af hvid aflejring, der omgav hvert strålecenter, og ikke lige linier, der førte til og standsede ved andre kratere og strålecentre. Vulkansk virksomhed ville snarere resultere i aflejringer, der var tykkere nær strålecentret og gradvis aftog, når afstanden fra strålecentret voksede. Denne teori kommer til kort, når den skal forklare de grenede stråler, der findes i strålesystemerne Thyco, Copernicus og Olbers. Hvilken slags udbrud kunne danne aflejringer ligesom den trapezformede stråle, der går rundt om Stevinus, eller de ovale stråler nær Copernicus?

Ifølge meteorteorien, der er fremsat af H. E. Ives i 1919, består strålerne af substans, der er slynget ud ved meteornedslag på den tid, kraterne blev dannet. Det er muligt, at kraterne kunne være dannet ved meteornedslag, men dette kunne ikke have dannet strålerne. Kraterne, der er dannet ved meteornedslag, er tilgængelige for studium her fra Jorden, og ingen af dem besidder sådanne stråler, som vi ser på Månen.

Ingen teori om naturlig dannelse kan nogensinde forklare tilstedeværelsen af disse stråler! Strålerne må være planlagt og formet af intelligente væsener. De kaster ingen skygge, fordi de ikke er overfladeformationer: I stedet er de under overfladen. De er synlige for os på grund af den forskel, de frembringer i overfladerefleksen. Klarheden af de kratere, som er strålecentre, må ligge i, at de er hule neden under kraterbundene, hvilket resulterer i en forandring i overfladerefleksen, så at de forekommer skinnende, mens andre kratere synes mørke. Måneboernes største befolkningscentre må ligge under de kratere, som er hovedstrålecentre. De forbindende stråler må være forbindelsesveje mellem disse befolkningscentre. Underjordiske vandveje eller kanaler følger måske disse ruter, såvel som strimler af overrislet land til underjords-agerdyrkning I huler under jorden forbliver temperaturen konstant og skifter ikke med overfladeforholdene udenfor. Måneboerne, der bor under jorden, har en ensartet temperatur, der er værd at leve i, mens overfladetemperaturen varierer fra 120° C. om dagen til ÷ 200° C om natten.

Ranger VII, der blev opsendt af USA d. 28. juli 1964, sendte 4304 billedr tilbage af Månens Mare Nubium, Skyernes Hav, hvorefter den nødlandede i det NV hjørne af dette hav. Ranger VIII, der blev opsendt 17. febr. 65, tilbagesendte 7137 billeder af Mare Tranquillitatis, Rolighedens Hav, og af højlandet vest for dette område. Den gik til grunde iden vestlige del af dette hav. Ranger IX, der blev opsendt 12. marts 65, tilbagesendte 5814 billeder, incl. nærbilleder af krateret Alfonsus og dets omegn. Den nødlandede inde i dette krater, som er opkaldt efter Alfonso X, den kloge (1221-1284). Alfonsus er et krater på 102 km i diameter, og det er godt 2 km dybt. Det har en midterbjergtop på lidt over 1 km. Billederne, der blev sendt tilbage af Ranger IX, blev udsendt »levende« over de større US fjernsynsstationer 24. marts 65. Alfonsus er ikke et strålecenter. Nærbilleder af et af strålecentrene, især et som Byrgius eller Stevinus, hvor det virkelige strålecenter er et lille krater, ville nok vise sig at være meget interessant. Gennem teleskoper på Jorden viser målestrålerne sig tydeligere ved lav forstørrelse, end de gør ved stor forstørrelse. Ingen af Rangerbillederne viste os nærbilleder af nogen stråle, som de sikkert ville have gjort, hvis strålerne var overfladefænomener.

Selv om måneboerne bor under jorden, skulle bevis på deres tilstedeværelse kunne ses af og til ved observationer på Månens overflade af jordiske astronomer. De fleste mennesker har det indtryk, at intet nogensinde sker på Månen. Imidlertid er et antal hændelser af overfladeaktivitet blevet rapporteret. Det punkt med mest aktivitet på Månen har været hovedstrålecentret Aristarchus, som er i oversystem med Copernicus. Midtertoppen i krateret Aristarchus er det klareste punkt på hele måneoverfladen. Aristarchus er endog synlig ved jordskin på tidspunkter, hvor den ikke er oplyst af Solen. I dette krater er der blevet set lys af Kater 4. febr. 1821, af Olbers 5. febr. 1821, igen af Kater 7. febr. 1821, af Ward og Baily 4.-6. maj 1821, af Emmett 22. jan. 1825, igen af Baily 22. dec. 1835, af Tempel 10. juni 1866 og 7. maj 1867, af Trouvelot 23. jan. 1880 og af d'Adjuda 7. nov. 1891. Glimtende lys på Aristarchus blev set af Rey i Marseilles og af Gheury i London 1.-3. marts 1903. Et ovalformet skær blev set i Aristarchus-Herodotus regionen af Wilkins 30. marts 1950. Tre røde pletter, der varede i 20 min., og af hvilke den ene var på kanten af Aristarchus, blev set af Greenacre og Barr 29. sept. 1963. En anden glødende rød plet, som varede 75 min., blev set på kanten af Aristarchus af Greenacre, Hall og Duncan i Flagstaff, Arizona, og af Boyce i Delaware, Ohio, 27. nov. 1963.

Det sted på Månen, hvor der har været næstmest aktivitet, er krateret Plato, opkaldt efter den berømte græske filosof Plato (427-347 f. Kr.), som skrev om Atlantis' undergang. Plato er et krater på 96 km i diameter og 1,3 km dybt. Det har en meget mørkere bund, end nogen af de andre månekratere har. Denne mørke bund sætter os i stand til at identificere Plato med ét blik, når vi observerer Månen. Der blev set lys i egnen af Plato af Herschel i 1783 og i 1787. Lys, der bevægede sig, og mønstre, der skiftede, blev set i Plato fra 16. aug. 1869 til april 1870. Den 23. nov. 1887 så de Speissen en ligesidet trekant inden i Platos krater. Lyspunkter over hele Månens overflade syntes at komme ud af kraterne og løbe sammen i denne trekant. Dette kunne ikke have været vulkansk eller anden naturlig aktivitet. Det må have været intelligente væseners værk. Svage mønstre af lige linier, der går på kryds og tværs, incl. en ligesidet trekant, kan skelnes på Lick Observatoriets fotografier af Plato. Et rødt skær blev set i Plato 10. okt. 1916. En orange-brun stribe langs Platos vestlige kratervæg blev set af Barker 12. dec. 1937 og igen 16.-17. jan. 1938.

Et lys blev set lidt vest for det lille krater, Picard, som ligger i Mare Crisium, Krisehavet, af Ingall 15. maj 1864, 16. okt. 1864, 10. april 1865 og d. 5. og 7. sept. 1865. Dette lys blev også set af Birt 15. og 29. maj 1877 og igen 15. juni 1877. En serie blinkende prikker og streger blev set i Mare Crisium af Webb 4. juli 1832. På dette havs nordre kyst blev en lys plet set af Thomas 11. dec. 1915. Nogle få dage senere så han en sort linie over krateret Aristillus. Over krateret Procus, et mindre strålecenter, blev en lys stribe set af Barrett 21. marts 1877.

Syv hvide pletter i form af det græske bogstav gamma blev set i krateret Littrow 31. jan. 1915. En mørk plet blev set nær dette krater af West 7. dec. 1919 og af Scoles 19. dec. 1919. En stribe over krateret Exodus blev set af Trouvelot 20. febr. 1877. Han så et andet lys i dette krater 4. maj 1881. Det lille krater, Linne, skiftede fra sort til hvidt, med prikker i midten, 4. maj 1866. Mærkelige bevægelser og en oval plet, der hævede sig, blev set i dette krater af Buckingham mellem 6. aug. og 1. okt. 1867.

Et lys blev set i Minealperne af Schroeter i 1788. Da bjergene blev oplyst af Solen, blev den lyse plet mørk. Et lys ved den østlige fod af Alperne blev set af Grover 1. jan. 1865.

Et lys blev set i krateret Carlini af Williams 24. nov. 1865. Tre sorte pletter blev set nær krateret Sulpicius Gallus af Dawes 10.-13. juni 1867. Et lys i et mindre strålecenter, Bessel, blev set af Dennett 17. juni 1877. Williams så et lys i det mørke krater Marius 13. jan. 1881. Et lys i Kepler blev set af Morales 5. febr. 1884. Et rødligt fænomen blev observeret i krateret Hercules af Gray 16. febr. 1885. Rød røg blev set i krateret Cassini af Kropp 21. febr. 1885. Den næste dag så han noget, der lignede planeten Saturn, i det samme krater. En sort plet i Copernicus blev set af Gaudebert 30. marts 1889. En hvid cirkel blev set i krateret Plinius af Thury 13. sept. 1889.

Meget lidt aktivitet er blevet observeret i Månens sydlige hemisfære. En mørk linie, der gik ud fra krateret Lexall blev set 21. febr. 1919. En lysstribe blev set i lige linie fra Furnerius 23. nov. 1920. To lige bånd med prikker imellem blev set i krateret Messier af Gruithuisen 13. febr. 1836. En skinnende stråle, der gik ud fra Månens øvre rand, blev set 13. juli 1875, og en mindre blev set 14. juli 1875. Trekantede lys på den øvre rand fulgt af mørke indsnit på den nedre rand tre min. senere blev set 3. juli 1882. Ingen anden aktivitet er blevet rapporteret fra den sydlige hemisfære. På Jorden er på lignende måde vor største aktivitet og alle vore større civilisationer forekommet i den nordlige hemisfære.

Månen har en diameter på 3480 km eller ca. 1/4 af Jordens. På grund af den mindre tyngdekraft er Månen ikke i stand til at holde på en ydre atmosfære, som Jorden. Derfor er liv på Månen begrænset til underjordiske huler, hvor der er nok atmosfære til at opretholde livet. Månehavene er tørre sletter, siden der ikke er noget vand på Månens overflade. Selv om der ikke er noget overfladevand, kan der være underjordiske søer og åer. I ældre tider har måneboerne måske levet i naturlige huler. Som deres videnskab udviklede sig, konstruerede de kunstige huler, som vi ser som klare strålecentre, og kommunikationsruter, som vi ser som stråler.

For at have atmosfære og overfladeliv er det temmelig sikkert, at en planet må have en diameter nogenlunde som Jordens. Planeter eller måner med betydelig mindre diameter har meget lidt atmosfære, og liv findes under jorden i stedet for på overfladen. Planeter med meget store diametre, som Jupiter og Saturn, ville snarere have deres liv i atmosfæren end på overfladen.

De såkaldte kanaler på Mars danner et mønster, der ligner strålerne på Månen noget. Det er muligt, at både Mars og Månen snarere har liv under jorden end på overfladen. Lad os håbe, at menneskeheden fortsætter erobringen af rummet, så vi virkelig finder ud af, hvilke slags liv der eksisterer andetsteds i universet.

Flying Saucers, febr. 1968. / K.S.

På sporet af de flyvende tallerkener

Timothy Green Beckley,

Direktør, Interplanetary News Service.

Der er fremkommet en ny teori til forklaring — og ikke bortforklaring — af de flyvende tallerkeners mere mystiske elementer og adfærdsmønstre. Meget af tænkningen i denne teori er først og fremmest kommet fra udforsker og chefproponent for »Alternate Reality« (Alternativ realitet)-teorien, Allen Greenfield fra Atlanta, Georgia. Denne teori har forårsaget en gnist af fornyet spekulation blandt mange tallerkenforskere med hensyn til den virkelige oprindelse af mange af de objekter, der er rapporteret observeret.

Vi mødtes for nylig med mr. Greenfield på Hotel Americana i New York på en af hans jævnlige ture til tallerkenaktivitetens nye center. Her havde vi chancen for at føle ham på tænderne (sound him out) om hans teori med eneret for »Flying Saucers«, et faktum, som vi helt sikre på vil vække de fleste læseres bifald. Vores første spørgsmål var forventet: »Hvad er Alternate Reality teorien i virkeligheden?«

»Måske det bare er en anden teori som så mange andre: svindel, psykologiske løsninger, naturlige fænomener, rumskibe, 4-D eller hvad som helst. Men jeg tror, at vi netop kan have ramt noget af vigtighed — som jeg mistænker mine kolleger i denne teori vil være enige i«. Mr. Greenfield fortsatte med at forklare, at hvis hans tænkning var gangbar, og hvis hans teori viser sig at blive gyldig, har vi at gøre med »frygtindgydende konsekvenser, der virkelig er enorme. Det vil ændre hele vort begreb om menneskehedens historie. Det kan meget vel ændre vore måde at leve på«.

Greenfield fortsatte med at fremsætte følgende seks punkter:

1. UFO fænomenet og andre »grænse« fænomener synes i det mindste i nogle tilfælde at være knyttet sammen.

2. Mange af beretningerne om kontakt eller nærkontakt synes at være sande i den udstrækning, at de er rimeligt nøjagtige, subjektive beretninger om virkelige oplevelser af en eller anden art. Imidlertid er der indikationer for, at disse oplevelser, selv om de er akkurate for så vidt angår vidnet, og mens der haves objektive ydre stimuli, ses indenfor rammerne af observatørens egen oplevelsesbaggrund. Der er også den afgjorte mulighed, at et eller andet mål af overlagt bedrag kan være involveret fra UFO-nauternes side.

3. Begrebet: »de går blandt os« er ikke alene i k k e »søgt«, men er sandsynligvis ganske sandt. Dette kan tjene til at forklare et antal forbløffende sager, der har vist sig gennem årene.

4. Vi synes at have at gøre med grupper af væsener med mere end et formål. Med andre ord kan nogle tallerkener godt være fjendtlige, nogle ligeglade og nogle venlige på en eller anden vis.

5. Arbejder fra sådanne personer som Tom Comella (Peter Kor), Ray Palmer, Steve Erdmann, Jerome Clark, Paul Thomas og andre er særlig vigtige for forståelsen af denne teori.

6. Andre arbejder, indenfor den direkte UFO-sfære, er også relevante.

Greenfield pegede på, at efterårsudgaven 1966 af »Saucer News« (udgivet af James W. Moseley, Box 163, Fort Lee, N.J.) har en artikel, der skulle være af interesse for enhver, der er engageret i »AR« studier. Artiklen »Perspektiv: Flyvende tallerkener - fysisk eller psykisk« er af Peter Kor, også kendt som »Tom Comella«. I denne artikel opstiller Kor tre mulige rammer for forklaring af tallerkenfænomenet: 1. Psykisk, 2. Konventionelt fysisk, 3. Underbevidst (uhåndgribeligt).

»Hver af disse rammer har enestående konsekvenser«, påpeger Kor, »der kan prøves ved fundamentale tendenser i tallerken-beviset. Hvilken en, tror De, bedst passer til historien og kendsgerninger fra de flyvende tallerkeners saga?«

Mens graden af Greenfields enighed med Kors alternativer er »spinkel«(med hans egne ord), fandt han meget af, hvad Kor havde at sige, at interesse. »Her har vi åbenbart en ny vending introduceret på området: underbevidst (under tærskelen). Lad os ikke tage fejl, 'underbevidsthed' er ikke det samme som 'alternative realiteter'. Det synes at

betyde et UFO fænomen, der ifølge sin natur er uhåndgribelig. Det ville være interessant at høre, hvordan mr. Kor, indenfor denne ramme, gør rede for sager med fysisk bevis.«

Ved omkring denne tid havde interessen for Allens kommentarer til AR teorien tiltrukket et antal »inderkreds«-forskere i New York området, der var samlet hovedsagelig med det formål at diskutere planer for 1967-Kongressen for Videnskabelige UFO-loger. Mr. Greenfield fortsatte med at erklære, at »En anden nylig artikel kan læses i juli-august 1966 udgaven af den fremtrædende britiske journal »Flying Saucer Review«. Artiklen af Jerome Clark 'Den mærkelige sag om luftskibet i 1897' (UFO-NYT, 1967) opstiller et meget grundlæggende spørgsmål om UFO's og kontaktberetningers natur: er de akkurate i den udstrækning, at vidnerne rapporterer, hvad de har set indenfor vidnets egen økologiske (miljø-) ramme? Hvis svaret er bekræftende, er implikationerne ganske enorme«.

Den følgende serie af uformelle spørgsmål angår i almindelighed »AR« teorien, og blev stillet mr. Greenfield enten ved det New York møde, der er refereret til eller senere i vore forskellige samtaler, der angik denne sag:

I relation til den såkaldte »interplanetarisk« teori for tallerkener, hvad har AR teorien så at give:

»Som De ved, er der selvmodsigelser i interplanetarie-teorien, det vil sige, i relation til beviset. AR teorien udelukker ikke muligheden for interplanetariske besøg, men siger snarere, at dette måske kun en del af forklaringen på de observerede fænomener. Rene fysiske fænomener kunne forklare noget af det foreliggende bevis, men der er en mængde bevismateriale, som den ikke forklarer. Ligeledes kunne et fuldstændigt ikke-fysisk fænomen ikke forklare hele beviset. AR-teorien søger at koordinere h e l e bevismaterialet i et enkelt sammenhængende mønster«.

Hvorledes, mr. Greenfield, gør AR teorien så rede for tallerkener per se (i sig selv)?

»På dette punkt giver teorien ikke nogen endelig begrundelse for UFO'erne. Der synes ikke at være den tanke, at de er en slags fartøjer, skønt deres eksakte natur og grund til eksistens er usikker. Der er også den sag med underteorien: dét at se fænomenet som en manifestation af betragterens egen baggrundserfaring, det vil sige som subjektiv betragtning af en objektiv stimulans, hvis eksakte natur i øjeblikket er ukendt«.

Giver AR teorien forklaring på mystiske forsvindinger?

»Ja, hvis man akcepterer den tanke, at realitet ikke er fastlagt (i det mindste ikke fastlagt i vor nuværende forståelse af resultatet), er det ikke svært at forstå, hvordan personer eller objekter kunne indfanges i en eller anden slags realitetskæde og komme ind i eller forlade en given tilstand af realitet. Dette kunne tjene til at forklare mange legender og også Fort'ske fænomener«. (En henvisning til amerikaneren Charles Fort's indsamling af beretninger om usædvanlige fænomener. - red.)

I relation til ovenstående svar påpegede vi for mr. Greenfield, at mange observationer foretages af mere end én person, hver med i det mindste lidt forskellig baggrund, dog falder deres beskrivelser normalt sammen i stor udstrækning. Hans svar var velgennemtænkt:

»For det første: personer, der kommer fra den samme generelle økologiske ramme, ville sandsynligvis se et givet UFO på generelt samme måde. For det andet er der sager, hvor personer med fuldstændig forskellig baggrund observerer uidentificerede luftfænomener (eksempel: Pastor Gill-hændelsen). Yderligere studium af disse specielle sager ville behøves, før en fuldstændig vurdering af denne anskuelse kunne gives«.

Hvad er så mekanikken ved inter-realitet rejse?

»P åedette punkt kan vi se adskillige tendenser i bevismaterialet. Først, hvis UFO'er virkelig på en eller anden måde er manifestationer af fartøjsaktivitet, så ville deraf følge, at en eller anden form for fartøjsmæssig inter-realitets overførsel er mulig. For det andet har vi ovenfor nævnt spørgsmålet om 'realitetskæder'. For det tredie er der indikationerne for fastlagte overføringspunkter såsom hullerne ved polerne, Ray Palmer ofte nævner«.

Andre spørgsmål, der faldt os ind, var: »Hvorfor synes nogle UFO'er at være fjendtlige og andre ikke?«

»Efter vores mening synes nogle UFO'er at være fjendtlige og nogle ikke, og andre synes at være neutrale. Ved at bruge 'begrundet tænkning' kan man udfra dette formode, at vi har at gøre med mindst tre forskellige grupper af væsener. Dette synes at stemme overens med det Shaverianske begreb om dero, tero og 'elder racer'. Det stemmer også med vores egen erfaring deri, at der synes at være tre mulige grundlæggende synspunkter på et givet spørgsmål: for, mod og neutral«.

Vi spurgte derpå Allen Greenfield, hvordan han ville stille sig til de forskellige kontaktsager i lyset af sin teori.

»Den alternative realitet kan kaste helt nyt lys over sager med påstået kontakt med fremmede væsener. Ideen om, at kontaktpersoner ærligt har rapporteret ting, som de ser dem, er ikke ny. Dr. Leon Davidson fremsatte for nogle år siden denne tanke i forbindelse med Adamskis tilfælde, men tillagde regeringen bedraget. Fejlen ved dette er den omfattende natur af disse sager og mangelen på virkelige motiveringer.

Imidlertid kan AR teorien give en meget mere plausibel, rationel forklaring. Hvis for f. eks. accepterer den økologiske forudsætning, kan vi let se, hvordan en kontaktperson, der har en ægte oplevelse, hører fra rumfolkene, hvad han ønsker at høre. Vi kan også se, hvorfor personer med mere ukunstlet baggrund kan have mindre kunstlede oplevelser.

Problemet med overlagt bedrag kan gribes an på en af følgende måder: En enkeltperson støder på et landet UFO. Væsenerne om bord er ikke glade for selskab, så de fortæller den uheldige forbipasserende en eller anden røverhistorie og sender den stakkes djævel af sted.

Det andet eksempel ville være at levere velovervejede, modsigende historier til forskellige kontaktpersoner for at opretholde en tilstand af forvirring om deres natur. Begge disse eksempler er mulige.

Sager af 'mænd i sort'-typen kan have forbindelse i samme retning. Her kunne der også være et autentisk element af 'dét at vide for meget om flyvende tallerkener' (for at citere en frase fra Gray Barkers bog), skønt det i det mindste i den berømte Bender-sag næppe syntes muligt, at Bender vidste alt for meget. Faktisk ville man efter hans magazin fra den periode være tilbøjelig til at sige, at Bender så ud til at vide meget lidt om UFO'er.

Maury Island-hændelsen er mindre let at have med at gøre. Ligeså den nylige 'mand i sort'-sag i Brazoria County, Texas. Her kan vi have hændelser, hvor der virkelig flød alt for megen information omkring.

Men for at gå tilbage til den hårde kerne af kontaktsager, hvilket bevis er der for, at disse enkeltpersoner har haft nogen som helst slags oplevelse? Selvom der ikke er noget bevis, kan man spørge i eksemplet med en mand som Carol Honey eller John Reeve, hvor er motivet for svindel? Penge? Publicity? Hvis ikke, har vi at gøre med de ærlige og formodentlig forstandige mænd, der laver, hvad mange ville anse for tåbelige og ubegrundede udtalelser. Hvorfor? Det eneste svar, udover falsum eller vanvid, er, at en eller anden har 'trukket huen ned over disse mænds øjne'.«

Men hvem? spurgte vi, Regeringen?

I lyset af nogle af de ting, der formodentlig er sket, ville dette synes at være fuldstændig utroligt. En eller anden privat gruppe opsat på et eller andet ukendt motiv er også fantastisk. Dette efterlader et alternativ: Væsenerne selv. Spørgsmålet om sager med menneskelignende væsener kan passe ind i den samme kategori. Her mangler vi 'budskab til jordboere'-aspektet, men ligheden skulle være temmelig åbenbar. I lyset af dette ville en ny vurdering af kontaktberetninger med dette i tankerne måske vise sig at være frugtbar«.

Alt for utroligt for jer, læsere? Vi indrømmer, at vi også blev noget forbløffede over alle disse tanker. Men muligheden, kunne det se ud til, af hvad mr. Greenfield har foreslået, hvis det bliver taget i lyset af århundreders UFO-observationer og rapporterede kontakter, forbliver god. Måske kunne nogle læsere tænke sig at kommentere dette særlige aspekt eller teori; i så fald inviteres de til at skrive ind og give udtryk for deres meninger — som altid både for eller imod.

Flying Saucer okt. 1967. / Mog.

– Du godeste, se pedalerne ... disse væsener på Jorden må have TRE ben ...

Bemærkninger til analyserapporten om Jorden fra Marliens – *bemærkninger om påståede UFO-stumper*

Af Jean Senelier, ingeniør.

Bemærkninger til analyserapporten om jorden fra Marliens:

Gennemgangen af rapporten fra Kommunelaboratoriet i Paris, som jeg har fået kendskab til gennem en bekendt, som jeg hermed takker, tilskynder mig til at komme med nogle bemærkninger:

1) Det ser ud, som om arbejdsgangen i denne analyse har været ført i retning af en klassisk jordundersøgelse (nitriter, salpeter, forklorid, oxyder), mere end som en specialundersøgelse til at identificere »pulveret«, som dækkede jorden. Det er meget muligt, at jorden har kunnet være udsat for fysiske forandringer snarere end kemiske, og rapporten er tavs om forsøg på at isolere så meget af »pulveret« som muligt fra jorden.

2) Det er beklageligt, at den optiske undersøgelse ikke er blevet gjort med større forstørrelse end den fra en binokular lup på 50. Hvis »pulveret«, som jeg tror, er kisel, som er smeltet og dernæst fortættet, må det fremtræde som halv-krystalline, halv-formløse korn. Den blåhvide farve er forresten den samme som kisel i luftform. Farven kunne dog også skyldes en sekundær årsag (se senere).

3) Der står, at opløselighedsprøverne har fundet sted i salpetersyre, alkohol, benzin, æter m.m. Det er forbløffende, at en opløsningsprøve i fluorhydridsyre ikke har været omtalt; det havde givet mulighed for at bestemme tilstedeværelsen af kisel.

4) Prøven under en flamme giver en rødlig farvning af prøven, og der tilføjes: »Almindelig jord får ikke dette udseende«. Intet mere. Mit eget forsøg har vist mig denne rødlige farvning; den så mere lys ud med pulveret.

5) De fysiske karakteristika ved terrænet ved Marliens får mig til alvorligt at tro på hypotesen om landing af en ikke-jordisk genstand. Der forbliver dog en vis tvivl, som kunne få mere vægt, hvis man ser på det følgende:

I jordisk astronautik bruger man en »sandwich«, som består af tråde af ren kisevæv), holdt sammen med »epichlorhydrisk« harpiks. Sliddet foregår ved, at lag efter lag brænder ved genindtræden i atmosfæren. Man forstår således processen med delvis fusion og fortætning, som foregår. Den kunstige kvartz har kunnet blive farvet rødligt af kobberet; jeg har ikke kunnet få at vide, om det blev brugt i astronautik. Forsøg med farvning i blå og grøn er endnu ikke lykkedes. I al fald er »sandwichen« til rumskibe uden metaloxyd.

6) Min idé var i kiselpulveret at lede efter eventuel epichlorhydrisk harpiks ved hjælp af Deniges' reagens, som med harpiks i svovlmiljø giver et orange bundfald. Dette forsøg gav intet resultat på grund af den lille mængde pulver, jeg havde til min rådighed, men det er meget muligt, at reaktionens følsomhed kun kan gøre sig gældende med en vis mængde harpiks.

Intet forhindrer at tænke, at også et ikke-jordisk rumskib bruger kvartz, men det ville være forbløffende at konstatere tilstedeværelsen af det samme bindemiddel som på Jorden.

Det kan måske tænkes, at en undersøgelse i denne retning vil finde sted senere med bedre midler.

Bemærkninger om påståede UFO-stumper:

1) I den franske oversættelse af Frank Edwards bog (De flyvende tallerkener, en alvorlig sag), læser man, at der med maskingevær blev skudt en stump ned fra en lille flyvende tallerken, i juli 1962, nær Washington. Det drejede sig om en diskos på 60 cm i diameter. Forfatteren siger, at det drejede sig om magnesium-orthosilikat og taler om et usædvanligt udseende af rustpletter.

Det er ikke seriøst, ellers burde forfatteren have indhentet oplysninger, hvis han ikke vidste bedre.

Det drejer sig om et meteorit kaldt forsterit, som ganske rigtigt er magnesium-orthosilikat, og som svarer til formlen $Si\,O_4$, Mg_2, og det indeholder fra 0,22 til 4,56 % jern, hvilket forklarer sporene af rust.

Jeg har i juli 1967 gjort NICAP opmærksom på denne uregelmæssighed, men har ikke fået noget svar.

2) Aviserne »Le Figaro« fra den 21. juli 1967 og »France-Soir« fra den 22. juli 1967 har bragt små artikler om påståede mystiske brudstykker, som faldt fra himlen i Massy-Palaiseau.

Som svar på et spørgsmål fra mig om dette har hr. Muller fra Meudon Observatoriet fortalt mig, at man efter undersøgelse blev klar over, at det drejede sig om et velkendt mineral, markasit. Det findes i omegnen af Paris.

×

Vi takker meget hr. Jean Sénelier for de bemærkninger, han har tilsendt os, og værdsætter deres saglighed.

De bemærkninger, som angår undersøgelsen af jorden fra Marliens, viser efter vor mening, at det er beklageligt, at de videnskabelige organer, som man officielt betror undersøgelsen af usædvanlige spor eller spor efterladt af usædvanlige objekter, ikke i forvejen bliver informeret om de undersøgelser, som i så mange år har fundet sted over hele Jorden, angående de flyvende tallerkener. Dette kunne få dem til at koncentrere deres undersøgelser om punkter, som i denne forbindelse er af stor betydning.

Det har vist sig, at hr. Jean Cerles og hr. Jean Sénelier samtidigt og uafhængigt har overvejet muligheden for, at kiselpulveret, som dækkede mærkerne, såvel i overfladen som i dybden, kunne være en rest af forbrændingen ved genindtræden i atmosfæren af et beskyttelseslag, »et termisk skjold«, på kiselbasis.

Vi har sagt, hvorfor denne hypotese efter vor mening ikke burde beholdes, hvis objektet, som har lavet sporene i Marliens, var en flyvende tallerken, da den type genstande bruger et fremdriftssystem, som har alle muligheder for at forhindre en direkte kontakt mellem luftmolekylerne og deres (genstandenes) udvendige overflade.

På den anden side mener vi fortsat, at selve Marliens-sporenes struktur forhindrer, at man tror, de kan skyldes en jordisk maskine i brug eller en mulig eksperimental prototype indenfor rammerne af de nuværende tekniske kundskaber. Da vi ved, at de flyvende tallerkeners fremdriftsmetode ikke er de samme som de jordiske maskiners, synes vi, det er at vove sig langt ud at søge en forklaring på pulveret i Marliens indenfor rammerne af den genindtrædelsesteknik, som er udviklet til vore rumskibe, som kun drives frem af reaktorer, som fungerer ved gasudblæsning.

×

Vi har haft en tilbøjelighed til at tilføje, at selv om et jordisk rumskibs landingsstel var forblevet udstrakt og under nedgangen i atmosfæren var blevet oversprøjtet med smeltet kisel fra det termiske skjold, så kan man ikke rigtig se, hvordan gravesystemet for de skrå huller, som hidtil (før landingen) har befundet sig i »fødderne« — som nedtrængningen i jorden ville have gjort rent — kunne have dækket sig med så meget kiselpulver, så det kunne dække bunden og siderne af de pågældende huller. Men vi husker, at et voldsomt uvejr drev over Marliens den 5. maj, d.v.s. efter hændelsen. Under disse omstændigheder, hvis der havde været noget pulver på jorden, ville det have været taget med i dybden af vandet fra dette uvejr. Da denne hypotese ikke kan afvises, kan intet med sikkerhed bevise, at det er boresystemet, hvordan det så end var, som har medbragt det pulver, der dækkede bunden og siderne af hullerne.

×

Lad os yderligere bemærke, at i den meget velunderbyggede artikel, han lige har skrevet i september-oktober nummeret 1967 af »Flying Saucer Review« om Marliens sagen, kommer hr. Alain Rifat fra Geneve i et forsøg på at forklare pulverlaget i den naturlige revne (se UFO-NYT nr. 3, 1968, side 122), med hypotesen om en meget tung gas, som ville strømme ud fra de skrå huller og fylde revnen ud fra neden, og dernæst ved afkøling og udvidelse blive til den observerede krystallinske belægning.

Denne hypotese er meget sindrig, men vi må spørge os selv, hvilken gas der ved udvidelse kunne afsætte kiselkrystaller. Logisk set skulle en sådan gas bestå af eller i det mindste indeholde kiseldamp, hvilket ville medføre, at den har en så høj temperatur— kisel bliver luftformigt ved ca. 3000° C — at den ikke ville have undgået at brænde jorden og forkulle bevoksningen. Hvilket ikke har været konstateret.

Vi bemærker også, at pulveret, ifølge hr. Rifat, som til at begynde med var lys-violet, senere blev grå-blåt ved yderligere tørring.

×

En af vore abonnenter, hr. Samivel, skrev for nylig til os:

»Angående Marliens-sagen og pulveret.. kunne der være en anden hypotese, som måske er idiotisk: at det pågældende pulver var brugt som slibemiddel. Hvilket betyder hurtige rotationer for bor af et forholdsvis blødt materiale. Jeg har fået denne idé fra den teknik, som blev brugt i det gamle Egypten«.

Denne hypotese er slet ikke dum og kunne også forklare, hvorfor man har fundet noget pulver på kanterne og i bunden af de skrå huller. Men så forstår man ikke, hvorfor de sten, som afslutter hullerne, ikke bærer spor af slibning, og heller ikke, hvorfor det omtalte pulver — som kun ville have været nødvendigt for boring af hullerne — også dækkede de stjerneformede furer, og også den

naturlige revne, som gik i forlængelse af en af brøndene. ×

Hvad angår tilstanden af krystallerne fra det violette pulver, så har vor ven Paul Januszewski, vicesekretær i GEPA og kemi-ingeniør, henledt vor opmærksomhed på en mulig forklaring af denne tilstand, som er både original og interessant. Den kunne hjælpe til at forstå den tilsyneladende smeltning af krystallerne, uden at jorden er blevet effektivt varmet.

Denne forklaring hviler på en bemærkelsesværdig egenskab hos »hyperlydene«. Fysisk set er lyd en vibration i den omgivende luft. Når denne vibrations frekvens — eller om man vil lydens højde — overstiger 14000 Hz, d.v.s. 14000 svingninger i sekundet, kan fænomenet ikke opfattes af gennemsnitsøret og bliver kaldt ultralyd. Når frekvensen når eller overstiger en million svingninger i sekundet, taler man om en »hyperlyd«, og til denne hyperlyd svarer energikorn eller »fononer« (phonons), som på en måde er den akustiske energis fotoner.

Undersøgelserne, som for nylig har været foretaget af sovjetiske fysikere, har vist, at hyperlydene ved at forårsage en form for molekylarsprængning kunne forandre krystallernes struktur, som udvendig viser sig som en afstumpning af de skarpe kanter, som ligner en begyndende smeltning.

Mellemkomsten af hyperlyde, udsendt af objektet, som skulle være landet i Marliens, kunne således forklare, hvordan krystallerne i det violette pulver kunne have udseende af partiel fusion, uden at der dog var en mærkbar forøgelse af jordens temperatur. Problemet, som aftrykkene i Marliens stiller, forbliver dog stadig forvirrende og uløseligt, da ingen af de fremførte hypoteser på tilfredsstillende måde kan give en forklaring på alle konstaterede faktorer. ×

Forespurgt af hr. René Hardy er specialister i dyrenes adfærd blevet enige om, at sporene i Marliens ikke kan stamme fra noget *jordisk* dyr.

På den anden side har hr. Jean Sénelier lige tilføjet følgende interessante betragtninger til de bemærkninger, man har læst om analyserapporten om jorden fra Marliens:

»De hypoteser, man kan gøre i forbindelse med sporene i Marliens, er meget vovelige. Her er mine:

»I Valensole havde hr. Masse set en genstand hvilende på fire*) skråtstillede ben, som udgik fra samme punkt, som syntes at være genstandens tyngdepunkt.

»I tilfældet fra Marliens synes hypotesen om en genstand med 6 skråtstillede ben, som kommer fra et enkelt punkt, at være absurd. Derimod, hvis man tænker sig 6 lodrette ben — og ikke mere skrå —, placeret under objektet, så det kan bære en uligelig fordelt vægt, virker idéen mere » logisk«. Den kunne bedre forklare, ser det ud til, hullernes dybde — og deres boring.

»Jeg overlader disse betragtninger til kritikken«.

Det er bemærkelsesværdigt, at den samme tanke er opstået, fuldstændig uafhængigt af det, hos en af specialisterne i dyrenes adfærd, som vi har omtalt. Denne specialist har nemlig skrevet:

»De lodrette brønde kunne, efter min mening, skyldes en genstand, som hvilede på strækbare ben, lignende dyreben, som ikke behøvede at have samme afstand til toppen eller midten, ikke mere end hos et insekt,for at sikre dens holden sig oppe«.

For vores vedkommende har vi tilbøjelighed til at tro, at hvis brøndene er blevet boret af benene fra et landingsstel, så fandtes disse ben ikke for enden af stive eller skrå stænger, men kunne bevæge sig, automatisk eller ikke, i nogle skinner, som fandtes på den nederste del af genstanden, således at den vægt, som skulle bæres, blev ligeligt fordelt mellem dem.

Fra dette synspunkt ville det have været interessant at tage et luftfotografi af sporene, efter at have sat nogle meget synlige mærker, meget præcist, på det centrale aftryk og de seks brønde. Man kunne på et sådant fotografi nøjagtigt have bestemt vinklerne dannet af de linier, som forbinder disse brønde, med det centrale aftryk.

Vi siger igen tak til hr. Jean Sénelier, uden at glemme hr. René Hardy.

Phénomenes Spatiaux nr. 14, december 1967
/ Guy Markus

———————

*) *I virkeligheden har Maurice Masse under et interview med Eugene Sacamano fra »Europe No. 1«, erklæret, at genstanden hvilede på 6 ben. Han har udtalt det samme overfor vor (Phenomenes Spatiaux') interviewer, hr. G. C. Da man spurgte ham, hvorfor man kun havde set 4 aftryk på jorden, svarede han, at de to af benene ikke havde afsat mærker. Man skulle måske tænke på denne oplysning i forbindelse med Marliens-sagen: Vi kan ikke være sikre på, at alle benene på den formodede genstand har efterladt mærker på jorden. — Trods ligheder mellem Marliens og Valensole må vi dog ikke glemme, at de centrale aftryk (i de to tilfælde) er meget forskellige, og at dé spor, der blev sat af Valensole-genstandens ben, kun dårligt tåler sammenligning med brøndene, der blev opdaget i Marliens. (IOKj).*

Brev fra UFO-orienteret...

Da UFO-problemet er verdensomspændende og en udfordring mod vort verdensbillede, vil den »åndelige« side af denne sag i lige høj grad berøre alle jordmennesker — og da myndighederne i de fleste lande synes afvisende eller endog fjendtlige overfor dette problem, må det naturlige forum for *dette* plan af UFO-sagen være kirken og menighedsforsamlingerne. »U.L.« og Colorado-projektet in mente synes tiden nu at være inde til en udtalt specialisering af de UFO-logiske aktiviteter. Det er nu, det må briste eller bære. UFO-organisationerne udgør efter mit bedste vidende kun minoritetsgrupper i vort samfund, og er derfor naturligvis udsat for megen kritik fra den kategori af menneskeheden, der kritiserer noget, de ikke forstår, alene for at demonstrere, at de er klar over problemets eksistens (og ofte påståede alvorlighed).

Derfor synes spørgsmålet om, hvorvidt tallerkenerne eksisterer, taget ud af vore hænder — og tilbage for os bliver det ikke mindre vigtige at forsvare vore individuelle overbevisninger ud fra vore personlige kundskaber. Det vil jo nok være meningsløst — efter at have anført vor overbevisning — at bokse med skygger med UFO-problemet som »sociologisk og psykisk fænomen«. Ikke, at man under normale omstændigheder ikke skulle kunne fremtvinge den konklusion, at vi bogstaveligt talt ikke ved andet om UFO-problemt, end at det eksisterer. Spørgsmålet om UFO-problemets relevans lader sig ikke anfægte af en »sociologisk« undersøgelse.

Nu, om nogensinde, må vi UFO-orienterede koncentrere os om UFO-problemets naturvidenskabelige aspekter og perspektiver, i et forsøg på at fastholde, hvad der er uomtvisteligt, ud fra vor desværre uforholdsmæssigt stærkt begrænsede naturvidenskabelige viden.

Lad os frem for alt betragte UFO-nauterne som venligtsindede medmennesker med hjertet på rette sted. Skulle dette håb beskæmmes, får vi det jo under alle omstændigheder at vide før eller senere. Forbrydelser er vanedannende.

Måske vil en evt. yderligere opgavefordeling indenfor f.eks. geografiske områder kunne reducere antallet af gentagelser af de samme konklusioner — og dermed skabe bedre vilkår for undersøgelse af UFO-sagens aspekter, efterhånden som generelle erfaringer og diverse konklusioner indløber. Selv om vi jo som oftest kun får en »halv historie« (vi kender sjældent motiverne til en flyvning), kunne man jo forvente en udstrakt ensartethed.

Det vil jo nok hjælpe på klimaet i offentligheden, om vi demonstrerede god vilje i neutrale spørgsmål — f.eks. er jeg medlem af bloddonorkorpset. Dog skal man jo nok være forsigtig med blodgivning, hvis man har iagttaget andet og mere end en simpel overflyvning i betryggende afstand. — Der er sikkert mange anvendelsesmuligheder for f.eks. plasma-felter — så som begrænsning af udbredelsen af diverse smitstoffer, — hvis fysiologiske, kemiske og kimdræbende egenskaber vi jo ved lidet eller intet om.

Alt dette taget i betragtning håber jeg, at UFO-NYT vil være åbent for situationsrapporter fra alle sider. En stadig udvikling er jo en livsbetingelse for UFO-sagen. *E. Danø.*

OBS! NORGE

Grundet mange forespørgsler om skandinaviske »kontaktberetninger« har redaktionen besluttet sig til at indsamle eventuelt stof til undersøgelse med henblik på en nærmere omtale i UFO-NYT.

Vi er meget interesseret i alt stof om specielt de to norske damer ASTA SOLVANG og EDITH JACOBSEN, som overværede en landing den 20. aug. 1954. Vi har allerede en del stof om denne hændelse, men vi er interesseret i alt, også avisartikler med mere.

Vi beder alle nordmænd være os behjælpelig med indsamling af stof, som bedes sendt til redaktionen. Frank Pedersen.

FILOSOFI

Dom flygande tefaten en verklighet

När man nämner namnet Flygande Tefat, mötes man inte så sällan av roade blickar och huvudskakningar. Detta till trots skall jeg ändå försöka reda ut begreppen. Kanske lyckas jag också lyfta något på det löjets skimmer som vilar över de rymdvarelser som besöker vår jord.

Det började med den Amerikanske flygaren Kenneth Arnold, som 1947 med sitt privatplan mötte några flygande föremål som liknade två mot varandra vända tefat, som med mycket hög hastighet förflyttade sig över himlen.

Det var inte första gången oidentifierade flygande föremål närmat sig jorden, men det var första gången de fått ett namn. Sedan dess har tusentals raporter strömmat in itll specilla uppsamlingsplatser över hela vår värld. Människor säger sig ha träffat och talat med dessa rymdvarelser. Otaliga äro de fotografier som säges tagna av tefat på och kring vår jord.

Naturligtvis kan man spekulera över äktheten hos de bilder som visats, och även sanheten hos de människor som säger sig talat med rymdvarelserna. Men ett kan vi väl vara överens om, allt är inte osanning.

Vi vet också att dessa flygande tefat har varit synliga av både radar, flygande såväl som markpersonal samtidigt. I sådana fall kan man utan vidare fastslå att det rör sig om äkta företelser och ej synvillor.

Tyvär är även detta område behängt med olyckliga omständigheter i form av personer som försöker tjäna pengar på all möjlig och omöjlig smörja. Så även här gäller det att välja och vraka och inte svälja allt som skrives.

Om vi så att säga vill se det från den vetenskapliga sidan, ja då blir bilden straxt lite mera difus. Orsaken som följer. Vetenskapen måste plocka sönder och bit för bit analysera en annan påstådd civilisation. Om detta ej låter sig göras ja då existerar heller icke den omnämda civilisation, även fast dess yttringar synes. Med andra ord vetenskapen kan ej förnuftmässigt förstå någonting.

I detta specialla fall med tefaten så sägs det vara omöjligt p.g.a. de stora avstånden. De planeter som kan anses bebodda ligger allt för långt bort för att de skulle kunna sända farkoster hit och överleva en sådan resa.

Vetenskapen grundar sig på följande: Einstein har sakt (från början skrattade man åt honom) att $E=M\cdot C^2$. Vilket skulle betyda att massan är oändlig vid ljushastigheten. Som en parantes kan nämnas att till solen som är vår närmaste stjärna skulle det med ljusets hastighet som är 300,000 km/sek. taga ungefär fyra ljusår för att nå fram. Men så fort kan ingenting färdas säger dom lärda men i samma andetag så påvisar de vår förträfflighet vad gäller byggande av mätinstrument. Vi har nu byggt instrument och med detta uppmätt, på en från oss bortrusande galax, hastigheter på 720.000 km/sek. Naturligtvis är det möjligt att det är vi som rusar från galaxen men det ändrar ingenting. Möjligt är också att vi far från varandra med halvahastigheten var men vi har ändå förflyttat oss fortare än vad som var möjligt.

Hur får man den ekvationen att gå ihop? Nämnas i sammanhanget kan att om något i den nämda formeln ej är konstant, t.ex. ljuset, ja då stämmer formeln bara under just nämda förutsätningar. Det finnes all anledning att se upp med ljuset; det ar inte rakt i sin tillblivelse utan följer sin rytm.

En annan sak är att hastighet kan inte finnas om tid ej finnes, vilket det ej gör. Det finnes även forskara som förstår detta. Tiden har människan hittat på bl.a. för att hålla ett vist grepp om den stora massan. Vi är som kanske märkts slavar under tiden. Av detta ses också att avstånd i ordets rätta bemärkelse ej existerer, vi uppfattar oss själva i ett snevridet och förfalskat någonting. Vi kan inte utan

vidare fatta detta med tid och avstånd men jag hoppas det klarnar efter hand som läsningen fortgår.

Till at börja med kan vi betrakta universum och allt vad därtill hör såsom varande skeenden (förlopp, rytm.) De olika solsystemen har sina speciella förlopp, planeterna sina. Vi här på jorden har massor av förlopp. T.ex. årets, dygnets m.m.

Det är på dessa förlopp som tiden konstruerats, genom att t.ex. plocka sönder dygnet i småbitar och sedan sammanfoga dom igen. Här synes tydligt att tid inte är någonting som ingår i universum. Därför kan vi inte beräkna någonting i universum inklusive oss själva med hjälp av tiden. Om vi återgår till att beträkta de förlopp som inrymmes i universum så finner vi att de äro konstanta innom ramen för sin egen tillblivelse. De är så att säga tvångsstyrda av sig själva i sig själva. Men samtidigt förflyttar sig alla förlopp som är universum mot ett bestämt mål. Detta förlopp är ett av de största, kanske kan vi kalla det en av grundrytmerna. Det är i varje ögonblick det totala universum; detta styr sedan alla mindre förlopp t.ex. människornas liv, medan å andra sidan dessa mindre tillsammans styr dett stora som jag tidigare omnämt.

Som synes är allting sammanlänkat som i en kedja där länkarna griper in i varandra och där ingen länk kan tagas bort enär kedjan då upphör att vara vad den avsågs att vara.

Mycket av detta kan synes vara ovidkommande, men så är inte fallet; var jag försöker påvisa är, at allting har sitt högst speciella förlopp.

Att allting sedan ändras (förflyttas) mot ett bestämt mål. Vidare att i allting finnes balans. Vi har nu sett och förstått att det finnes en rytm i allt och över allt.

För att taga några som vi känner och som jag nämt förut, årets och dygnets rytm. Se t.ex. på dygnets förlopp (rytm). Det börjar, det är och det slutar, för att börja igen. Dygnet som sådant är lika varge gång, men ändå är det inte samma dygn. Men vi kan se att det är på väg mot någonting. I det här fallet är det inte svårt att se vart det är på väg; det driver årets rytm fram mot sitt mål. Årets rytm i sin tur driver å ena sidan dygnets, å andra sidan en hel massa andra rytmer t.ex. livets olika rytmer, så vi kan hålla på att räkna upp otaliga rytmer i alla riktningar och slut finnes ej, enär allting är förlopp.

Vi har nu förstått att livet är en komponent som ingår i universum, men också att livet har olika rytmer för t.ex. människa, blomma, djur m.m.

Människan har då en speciell rytm; vi håller oss i fortsättningen till denna. Människan har inte förut varit vad den i dag är, vi är också på väg mot ett bestämt mål.

Naturligtvis i takt med övriga rytmer och i balans med oss själva och övriga rytmer. Ser vi detta ja då ser vi också att när vårt jordeliv är slut så börjar ett annat igen. Hur länge vi måste vandra här på denna jord beror till viss del på oss själva jag återkommer till detta senare.

Jag har förut nämt om att vi är på väg mot ett bestämt mål utan att nämna vad det är. Det är kanske på plats att mämna något om detta nu. Att märka är att vi både andligt och kroppsligt närmar ass detta mål i balans och i takt med övriga universum. Målet är slutet det vill säga början, för början är slutet. Eller mera begripligt den totala och absoluta sanningen på det andliga planet. På det fysiska planet ljuset det totala 100%tiga ljuset något vi aldrig har sett eller kan se i denna värld och överleva.

I detta ljus är cirkeln sluten vi är som avsågs gudar. Hela universum är på väg mot detta sanhetens ljus mot en renhet som är fulständig.

När vi nu vet målet för vår vandring ja då vet vi praktiskt svaret på hur länge vi vill vandra på vägen till målet. Ju mera vi gör för att leva upp till sanningen ju fortare når vi den.

Förstår vi detta då förstår vi också varför tefaten existerar. Som synes är det balansen som har mycket stor betydelse. Det är delvis tack vare den som universum är fyld av liv. Som vi alla känner till så har vår atmosfär en viss syresammansättning. I denna för jorden speciela atmosfär kan vissa växter, djur och människor leva. Men som tidigare nämts så måste balansen upprätthållas, även med avseende på människans fysiska och andliga jag.

Om vi då antar ett en speciel människa nått till en viss nivå i sin strävan att nå sanningen. Den andliga sidan av människan är på denna nivå, balans skall upprätthållas, vad kommer då att hända? Jo den fysiska kroppen måste följa efter, men se, för att kunna vara i balans måste kroppen ha en annan syresammansättning och det finner livet på en annan planet.

Balansen mellan den fysiska och den psykiska kroppen tvingade denna rytm människa att flytta till en annan planet och det blir på grund av balansen och det klimat som den fysiska kroppen behöver, automatiskt rätt planet.

Med detta förstår vi att det är våra förfäder som bebor resten eller rättare delar. Resten av universum med det liv som en gång skall vara där vi nu är i sin strävan att nå sanningen.

De olika planeternas liv utvecklas och förflyttar sig i ett ständigt rytmiskt pulserande på väg mot

sanningen och ljuset. I klartext skulle ett förnekande av dessa rymdmänniskor bara betyda att vi förnekar oss själva.

Att förflytta sig i rymden kan göras på ett otal sätt, men absolut inte på det sätt vi gör. Dumheterna duggar tätt i dessa rymdålderns dagar, vad sägs om att sätta en raket i ändan på en plåtburk och mot alla naturkrafter försöka nå andra intelligenser när vårat liv är ca. hundra år, och med vad vi sakt om hastighet det är omöjligt att hinna nå till någon annan bebodd planet. Det är verkligen logikens mästare som syslar med sådana ekvationer. Jag avstår från vidare komentarer.

I stället skall vi se på de människor som bebor planeter där likheterna med vår jord någolunda sammanfaller. De ha viserligen också metalskepp men de använder naturkrafterna som drivmedel ungefär som seglaren när han seglar i medvind. Det är ändå något så när vettigt men ändå ej rätt.

Nej bättre sätt finnes; det bästa är att på det föremål som skall flyttas ändra dess freckvenssammansättning så det överensstämmer med den plats dit förflyttningen avsågs. Om förflytningen sker på detta sätt existerar ej hastigheter, avstånd och följaktligen ej tid. Altså om en människa här på jorden med vi kan säga svängningstal 0,5 p/s vill förflytta seg till planeten x där svängningstalet för dess människa är 15 p/s. måste vi ändra vårt svängningstal så det blir 15 p/s; då är vi ögenblikligen där.

Skulle vi kunna komma dit med en s.k. rymdraket av jordiskt ursprung och konstruktion är det icke troligt att vi skulle kunna vistas där. Vi skulle med all sannorlikhet ej kunna se eller över huvud taget uppfatte dessa människor eller den värld de lever och verkar i. Dessa människor måste ligga mycket långt före oss i utveckling eftersom svängningstalet är så mycket högre.

Denna skildring av livets gång har kommit till för att sprida förståelse för oss själva om våra vänner i rymden. Den vill rikta blicken uppåt men gör inga anspråk på att förklara detaljer. Men vet vi bara vägen så kan vi själva söka reda på detaljerna om det är dem vi söker. En ny tid i människans universum har nyligen börjat; den skall kännetecknas av en strävan att nå sanning och rättvisa. Men ännu saknas mycket; vi är bara i början men den nya tiden skall resa sig ur spilrorna, upp mot sanning och rättvisa. Och sanning skall vara sanning och ljuset skall råda. / *JONZON.*

UFO-FOTO!

Det lykkedes af og til at få et »godt skud i kassen« af et UFO - I dette tilfælde er den heldige en ung kadet på en militærskole i Florida. Læs beretningen side 240.

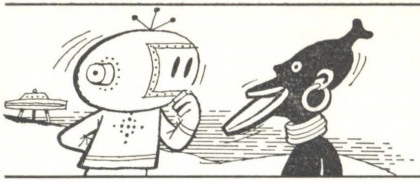

UFO fotograferet i Jylland

Med mellemrum har vi efterlyst UFO-billeder fra Skandinavien. Af og til har vi da også fået nogle ind, men kvaliteten har altid været ringe og reproduktion ikke mulig. For at et objekt skal kunne ses tydeligt på en film taget med et apparat med normal brændvidde, skal det være af en vis størrelse, hvorfor det normalt skal være tæt på. Dette gør jo selvsagt sagen sværere. Nu har vi imidlertid modtaget et billede, der er af betydelig bedre kvalitet end de billeder, vi hidtil har modtaget.

Skoleelev Peter Johansen havde i midten af juni læseferie fra skolen. Hele ferien blev imidlertid ikke benyttet til læsning — og godt det samme, må man vel sige. En formiddag gik Peter rundt med sit fotografiapparat, der er et gammelt "Brownie" fra 1938. Det var hans agt at fotografere en due, der engang imellem kom flyvende hen til et åbentstående vindue for at spise nogle udlagte frø.

»Jeg stod og ventede med apparatet klart for at fotografere duen. Det var godt vejr at fotografere i, luften var klar og himlen var letskyet. Pludselig så jeg en mørk genstand bevæge sig fra SØ mod syd i en skråt nedadgående retning. Min første tanke var, at det var en flyvende tallerken, dernæst at fotografere den. Der var næsten ikke tid til at se i søgeren, men jeg tog eet billede, da der ikke var tid til at tage flere. Lavt over horisonten drejede objektet og forsvandt hurtigt opad mod sydvest. Det hele varede kun en halv snes sekunder«.

Filmen har været til undersøgelse i Fotoafdelingen, og Slej kommenterer kort og godt: »Det er faktisk det bedste, som jeg endnu har set herhjemmefra! Det affotograferede findes på filmens hindeside. Forstørrelsen kan ikke brændes så hårdt igennem, at man kan se nogen detailler indenfor kraftfeltet. Kan man sige mere om den ting —? jeg tror det ikke«.

Efter alt at dømme har Peter Johansen fotograferet en flyvende tallerken af Adamski-typen. Faconen passer præcis og kraftfeltet udenom ligeledes. Det er forøvrigt sjovt at se, at den forvrængning af faconen, som man kunne bemærke på den efterhånden velkendte Adamski-farvefilm, tilsyneladende finder sted her i mild form, men ellers på nøjagtig samme måde.

Hvem tager det næste skandinaviske UFO-billede? ej

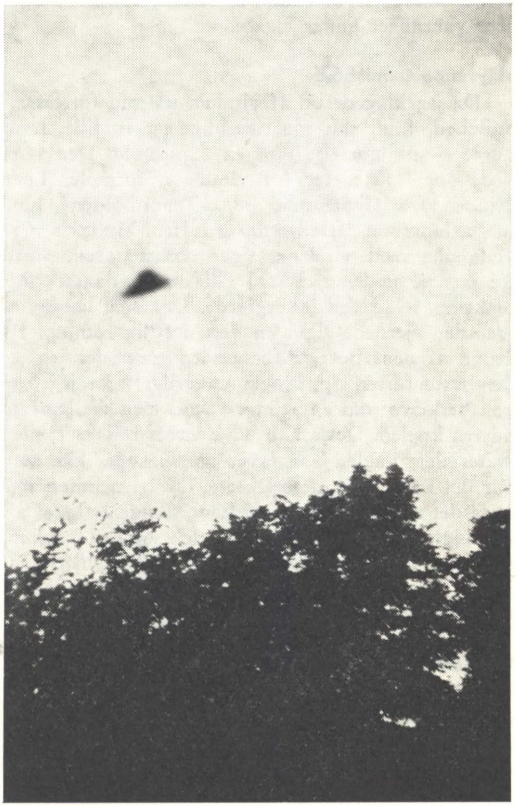

RAPPORTNYT

I de forløbne to måneder er der blevet registreret 16 rapporter, hvoraf de 13 er fra i år. Hvis tendensen stadig holder — og meget tyder på det — bliver det er dårligt UFO-år i år.

Det er forholdsvis sjældent, at de store cigarformede moderskibe iagttages, men det var sandsynligvis et sådant, der blev set fra Nyborg den 5. juni kl. 20,30. Den første, der fik øje på objektet, var servitrice B. Nielsen, der opdagede det gennem køkkenvinduet på Danehofkroen. Objektets mærkelige udseende — cigarformet og messingfarvet — forbavsede hende, og hun gjorde en anden servitrice samt værten og dennes frue opmærksom på genstanden. Alle fire gik udenfor og så på objektet, medens det stille og roligt gled over tusmørkehimlen fra sydvest mod nordøst, indtil den forsvandt i en sky i retning af Nyborg Rådhus. Observertionstid to minutter.

Frk. J. M. Jensen iagttog det samme fra et andet sted i Nyborg og fortæller, at objektet passerede foran Månen og bagved skyer for til sidst at forsvinde i en sky mod nordøst. Frk. Jensen mener, at der muligvis var endnu et objekt, »idet der ligesom var noget under cigaren«.

»Flyvende tennisbold«

»Da jeg kiggede ud af vinduet på min førstesalslejlighed, faldt mit øje tilfældigt på en lille, hvid kugle — på størrelse med en tennisbold. Den svævede nogle få meter fra vinduet«, fortæller Lene Nielsen fra Charlottenlund. »Tennisbolden« gled meget langsomt afsted gennem luften. Muligvis svævede den med vinden«, siger observatøren, »men jeg mener, at den i så fald ville have »danset« lidt omkring, hvad den ikke gjorde. Den steg langsomt, idet den fjernede sig i en vest-nordlig retning. På grund af dens hurtige forsvinden formoder jeg, at den satte farten op. Noget underligt, som jeg kun kan beskrive som en »tunge« skød med mellemrum ud fra kuglen. Dette kan have været reflekser, men materialet, kuglen var lavet af, virkede ikke som var det i stand til at reflektere, da det nærmest lignede det materiale, som bordtennisbolde er lavet af. Da kuglen blev skjult af huset, løb jeg ned i haven, men den var ikke mere at få øje på. Jeg vil tro, at jeg så den ialt syv minutter«, slutter frk. Nielsen. Observationen fandt sted den 7. juli kl. 18,15-18,22.

UFO-alarm gav resultat

Een af de ting, der virker mest overbevisende, er en kæde af observationer, helst med overlapning. Det er sjældent, at vi har sådan en oplevelse, men der var lidt tilløb til det den 21. juli.

Peter Martensen og Sten Mikkelsen kom gående ad Tarupvej i Tarup den 21. juli kl. 20,30. Det var een af disse fine juliaftener, som vi heldigvis oplevede mange af i år. Det var endnu lyst, vindstille og der var kun få skyer på himlen.

Peter Martensen beretter: »Vi kom gående ad Tarupvej, da jeg tilfældigt lagde mærke til et lille, ovalt lysende objekt i sydvestlig retning. Det fløj med jævn hastighed mod vest. Jeg gjorde Sten opmærksom på objektet, og han kunne også se det. Efter ti sekunders forløb delte objektet sig i to!«

»Det har sikkert drejet sig om to objekter, der fløj tæt sammen«, fortsætter observatøren. »Det ene objekt lyste svagere end det andet, og det svagestlysende fløj nu mod øst, medens det andet fløj skråt opad i vestlig retning. Vi fulgte det stærkestlysende med øjnene, og da vi flygtigt kiggede efter det første, var det forsvundet, — sandsynligvis bag huse og træer. Det andet objekt forsvandt i VSV bag en meget lille sky«, slutter Peter Martensen sin beretning.

Se, de fleste observatører lader sig nøje med det, — og hvis de ikke glemmer det, rekvirerer de et spørgeskema ved lejlighed. Peter var imidlertid noget kvikkere end gennemsnittet af observatører, idet han straks gik hjem og ringede til blandt andre Rapportcentralen. Da det ene objekt var fløjet i østlig retning, var der en chance for, at det måske snart ville dukke op over Midt- eller Østsjælland. Rapportcentralen fik opringningen kl. 20,50 og kl. 21,00 var der afskillige observatører ude at kigge i København og Nordsjælland. De fleste så intet, men vi fik dog to observationer ind.

John og Lizzie Petersen fra Dragør blev alarmeret kl. 20,50, men kunne til at begynde med intet se på den lyse vesthimmel, der var farvet af solnedgangen. John begyndte at eftersøge himmelen med sin kikkert (10×50). Kl. 21,08 gav det gevinst: »Jeg fik øje på et objekt gennem kikkerten. Det var ikke til at få øje på med det blotte øje (d.v.s., jeg bærer briller), men kunne tydeligt ses i kikkerten som en lysende prik. Den virkede større end en stjerne og var lidt sløret. Den stod helt stille i ti minutter, hvorefter den satte sig i bevægelse og fløj langsomt mod nord. Efter to minutters forløb forsvandt den af syne bag træer, der spærrede for udsynet. Desværre forsvandt den, før jeg kunne nå at sætte mit teleskop op. Der var forøvrigt ingen stjerner at se på himlen«, slutter John Petersen.

Den tredie rapport kommer fra Birkerød. Herr Paul Würtzner får kl. 21,15 øje på fire hvidtlysende objekter mod nordøst. Observatøren beretter, at han sammen med en bekendt sad på altanen, der vender mod ØSØ, da de pludselig fik øje på de fire objekter, der fløj i kvadratisk formation.

De hentede deres kikkert (7×50) og skiftedes et par gange til at se på objekterne gennem kikkerten. Objekternes størrelse var som nålehoveder i udstrakt arm. De fløj med sydlig kurs i omkring fire minutter, før de blev skjult for observatørerne bag træer. Kort før de forsvandt af syne, skød der stråler ud fra alle fire objekter. Disse stråler lignede nærmest lyset fra en skærebrænder.

De øvrige rapporter var fra Ålborg, Haderslev, Nr. Asmindrup, Brørup, Nyborg, Hellerup, Fåborg og Kullerup. Der var ingen svenske eller norske rapporter i denne måned. *ej*

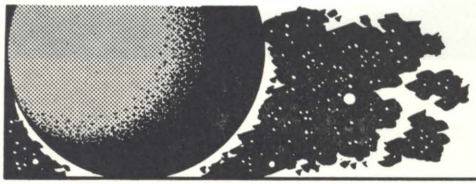

JORDEN RUNDT

UFO set over Mallorca

Ifølge en lokal aftenavis ved navn "Ultima Hora", er et uidentificeret flyvende objekt set over Banalbufar og Valldemosa den 2. juli 1968.

Et af vidnerne til fænomenet gav en meget nøjagtig beskrivelse af objektets manøvrer. Objektet kom til syne tirsdag aften kl. 21,10 i en øst-sydøstlig retning, med en højde på omkring 3000 meter over havoverfladen. Vidnet befandt sig på kysten mellem Banalbufar og Valldemosa.

I løbet af 45 sekunder steg objektet til en højde af 9000 meter og bevægede sig mod øens midte i samme retning, men stigende til en vinkel på 70°. Det fortsatte sin stigning i 40 sekunder eller mere, indtil det pludselig forsvandt.

Objektet var cirkulært og havde i toppen et orange lys, i bunden var det fluorescerende grønt.

Karsten Høybye tog ud i området for at se nærmere på de omgivelser, som objektet havde befundet sig over. Det viste sig, at der både var videnskabelige og militære anlæg.

Ifølge Berlingske Aftenavis den 4. juli 1968, skal flere hundrede mennesker på aftentur have set en »flyvende tallerken« den samme aften i Bilbao.

Willy Wegner.

☆

UFO-observation i Salta, Argentina, den 2. dec. 1967

Herrerne Miguel Angel Gusils og Heriberto Martinez var på vej fra byen San Ramón de la Nueva Orán til byen Salta; da de nåede landsdelsgrænsen ved Jujuy, standsede de, idet de fik øje på 4 uidentificerede flyvende objekter. I ca. 10 minutter kunne de på himlen se disse fire objekters manøvrer. De holdt sig svævende og foretog nogle manøvrer over den venstre side af vejen.

Det interessante ved denne observation er, at vidnerne lod forstå, at objekterne var af cigarformen og at de holdt sig svævende lodret. Det var i denne stilling, de foretog alle deres manøvrer.

Vidnerne fortæller også, at på et givet øjeblik skilte en af »cigarerne« sig fra de andre og kom imod dem. Da den var lige over den vogn, de kørte i, fløj den lodret op med voldsom fart for at komme tilbage til de 3 andre. Da gruppen igen var samlet, bevægede de sig mod sydøst i retning mod General Güemes, muligvis mod området El Infiernillo en Campo de Los Mogotes, Rosario de la Frontera.

- i Brasilia,

Brasilien, 20. jan. 1968.

2 forbundsembedsmænd (disputados federales — folketingsmænd?) Paulo Pinheiro Chagas og Blas Fortes, meldte til deputeretkammeret, at de så en »flyvende tallerken«, da de kørte på vejen i bil. »Klokken var omtrentligt 18,00 lokal tid, da vi så et usædvanligt objekt i en afstand af ca. 5 kilometer. Objektet udstrålede et lys af ubestemmelig farve. Det havde en trekantet form og strålede voldsomt. Kort tid efter forsvandt det med forfærdende hastighed«.

- i Barcelona,

Spanien, 24. dec. 1967.

Flere flyvende objekter med usædvanlige karakteristika er blevet observeret på denne bys himmel, i løbet af natten.

Den lokale lufthavns observatorium (tårn?) bekræftede deres tilstedeværelse, men gav ingen forklaring.

A.I.D.O.V.N.I. nr. 11,
januar/februar 1968. *Guy Markus.*

Fantastisk tilsynekomst af et flyvende objekt på vejen til Queve

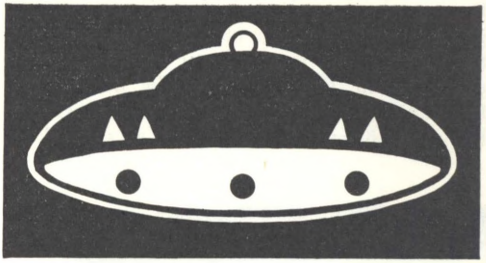

Det er overskriften på en artikel, som var i avisen »Voz do Planalto« fra Nova Lisboa (Angola) den 2. dec. 1954.

Den er blevet sendt til GEPA af Antonio C. Rodriques fra Luanda.

I det franske blad minder redaktøren om ligheden mellem denne hændelse og en observation fra Boinaï i Ny Guinea i 1959, hvor en flyvende tallerkens besætning syntes at svare på vidnernes armbevægelser og morsesignaler, samt om observationen, som er omtalt i marts-april nummeret 1967 af »UFO Investigator«, hvor en flyvende tallerken ligeledes svarede på morsesignaler fra jorden.

Observationen i Angola fandt sted natten mellem den 23. og 24. november 1954. Den første fase, som varede 30-40 minutter, overværedes af 3 vidner: jordemoderen fru Maria de Lourdes Ferreira fra Lima Soares Mendes Azevedo, hr. José da Cruz Penalva og hr. Antonio Ferreira, begge elektroteknikere, som arbejder i firmaet Sarel. Ved den anden fase, som varede 15-20 minutter, kom 2 andre vidner til: Hr. Fernando Rodriques Catita og hr. Oscar da Gama Peixoto.

Det første vidne, journalisterne snakkede med, var Maria de Lourdes. De fandt hende nervøs og rygende cigaretter uafbrudt. Hun udtalte, at »levede hun hundrede år, ville hun aldrig glemme, hvad hun havde set«.

Her er oversættelsen af det meste af den oprindelige avisartikel, sådan som den er gengivet i »Phénomenes Spatiaux«:

———

Et usædvanligt lys badede vejen og oversvømmede træerne. Allerede Nova Lisboa? Det er da umuligt...

Vi kom alle tre fra Chululo, fra en ven, hos hvem vi havde spist. Pludseligt, da vi nærmede os Queve — klokken var 00,18 — udbrød min fætter, som førte vognen: »Allerede Nova Lisboa? Det er da umuligt..«. Vi var nemlig over 40 km fra denne by. Vor opmærksomhed blev tiltrukket af et lys, som voksede i størrelse. Vores vogn fortsatte med at køre. Et stærkere og stærkere lys badede alt: vejen og træerne. På et tidspunkt blev det så kraftigt, at lyset fra vognen ikke mere kunne ses på vejen. Alt løb sammen. Vi kørte med moderat fart, stirrende på vejen for at prøve at finde ud af, hvor dette lys kom fra. Pludseligt, uden at vi havde ført nogen som helst støj, krydsede et uhyre stort objekt vejen skråt fra højre mod venstre, ca. 20-30 m fra os, og stoppede foran os nogle sekunder. Lyset, det udsendte, gav smerter i vore øjne. Vi stoppede vognen, fortryllede og tavse. Vor opmærksomhed var helt optaget af det, vi så. Det var nyt for os, ja, forbløffende.

Det er på det tidspunkt, at Ferreira brød tavsheden og ikke kunne nære sig for at sige:

— Men, det er en flyvende tallerken!

— Kunne det ikke have været en flyvemaskine? eller et meteor, som fløj forbi?.. foreslog vi.

— Flyvemaskine? Meteor? — Fru de Lourdes udelukker fuldstændigt denne tanke. De vil se, at det ikke var det.

— Måske en helikopter?

— Endnu mindre. Vent og hør resten.

— Hvor højt fandt overflyvningen sted?

— Lidt over træerne, ca. 40-50 m over jorden.

— Det vil sige temmelig lavt..

— Ja, forholdsvis.

"Tingesten" kommer nærmere mod os.

Beretningen betager os. Den ligner på ingen måde det, vi før har hørt om de flyvende tallerkener. Det er noget nyt, afskrækkende, som gør os bange og får os til at ryste.

Fru Maria de Lourdes tørrer sin pande, som er badet i sved. Temperaturen er ellers forholdsvis lav i dette paradis: Huambo. Også vi tørrer med en automatisk bevægelse vores fugtige pande.

Vi lytter videre:

— Uden at forlade vognen, tavse af forbavselse og skræk, følger vi den kæmpemæssige »tingest«s bane med øjnene vidt åbne. Den har enorme dimensioner. Den drejer som en gigantisk snurretop og sender ild som en drage. Denne roterende be-

vægelse er ufattelig, stridende imod alle naturlove.

— Hvilken form havde den? Så De godt på den? Var De ikke offer for et optisk bedrag?

— Vi så den, som jeg ser Dem. Og vi så den i lang tid. — Og vidnet fortsatte:

— Stadig snurrende med enorm hastighed, stiller den sig nu foran os. Lyset, den udsender, tvinger os til at beskytte vore øjne.

— Tænkte De ikke på at flygte?

— Jo, selvfølgelig. Men nysgerrigheden efter at se den overvandt skrækken. Og forresten, som jeg allerede har sagt det, var vi fortryllede, dominerede, overvundne af denne ufattelige »tingest«. Desuden kunne Cruz, som sad ved rattet, ikke slippe dette, hans hænder var fuldstændig fastnittede, bundne, uden at han kunne røre en finger, på grund af nervesammentrækning. Af os tre var han den, som blev hårdest ramt af den hændelse, vi var ude for. Hans fysiske tilstand er ynkelig. Det vil De selv kunne se.

Hun fortsætter: — Den lignede kun en »underkop« (tallerken) på sin øverste del, sit låg, der slet ikke var lysende, men mørkt. Så forlængedes den nedad i krumme linier, der udmundede i en central samling, som endte i en afrundet bund. På denne lagde mine venner mærke til tre strålende kugler. Jeg må dog tilstå, at jeg ikke selv noterede denne detalje. Jeg lagde godt nok meget tydeligt mærke til åbningerne i form af en spidsbue, som den havde lige under kuplen, to på hver side. En præcis undersøgelse var vanskelig på grund af bevægelsen.

— Hvilken farve havde det lys, den udsendte?

— Stærkt orangefarvet. Forresten sendte den også grønne gnister, måske på grund af den kontinuerlige roterende bevægelse, den havde.

— Hvor lang var den, fra den ene side til den anden?

— I hvert fald set på afstand og i sin helhed var den ca. 20-30 meter i diameter. Da den kom nærmere mod os, var den et monstrum uden mål, usædvanlig, mageløs. Men det er forståeligt i betragtning af dens nærhed og den skræk, der havde grebet os.

— Hvordan blev De klar over, at den bevægede sig imod Dem?

— Som jeg sagde det før, var vi stadigvæk i vognen. Pludselig så vi, at objektet kom imod os.

— Fortsatte det med at rotere?

— Det roterede og var meget stærkt lysende. Nu udstødte jeg et skrig. Mine venner stirrede, forskrækkede, uden at kunne sige et ord.

— Hvor nær var det på dét tidspunkt?

— Cirka 180 til 200 meter borte.

— En anden ting: Tror De, der var levende væsener i objektet?

— Ganske afgjort. Der var god plads til flere mennesker..

— Hvor højt kunne objektet være?

— Fem-seks meter, godt og vel.

Man forstår den forbavselse, der greb os. Og fru Maria de Lourdes fortsætter sin fantastiske beretning:

— Noget nærmere slukkes alle lysene, og kun tre lyskilder forbliver synlige. Tre lysstråler, som afsøger os ubarmhjertigt, alle rettet mod os, som om de måske ville finde ud af vor sindsstemning, se, hvad vi følte. Så begynder de at bakke. De kunne udmærket se, at vi var grebet af frygt, og derfor besluttede de sig til at trække sig tilbage.

— Sig mig, frue, dengang disse lysstråler var rettet mod dem, følte de så noget ubehag?

— Som De må kunne forstå det, følte vi os ikke ret godt tilpas. Vi havde det slet ikke godt. Men, ja, vi følte alle, at vi mærkede et eller andet fysisk.. Var det er en stor frygt? En anden mulighed: dette kunne stamme fra en mulig magnetisk påvirkning. Jeg kan ikke sige noget om det. Alt hvad jeg ved, er, at da de holdt op med at rette disse stråler mod os, fik vi en følelse af lettelse, som vi hidtil ikke havde mærket.

— Udmærket. Hvad gjorde De så, efter at genstanden havde bakket? Fortsatte De Deres rejse mod byen?

— Jamen! det!.. »Den« fortsatte foran os, spærrende så at sige vejen. Vi var mere rolige, for vi konkluderede, at de personer, som udgjorde besætningen, ikke havde onde hensigter. Cruz, som nu kunne slippe rattet, gik ud af vognen og kravlede op på dens tag. I samme øjeblik kom der et meget kraftig grønt lys indvendig i apparatet, d.v.s. midt i kuplen. Om det så skyldtes dette lys eller skræk, så faldt Cruz faktisk ned på jorden. Han kom ind i vognen, og vi kørte på den lille vej i vores venstre side, som fører mod Gandarez's hacienda.

»De« kommunikerer med os.

Fru de Lourdes fortsætter:

— Vi havde kørt nogle meter. Og vi så, at genstanden, som fortsatte sin bevægelse i samme retning, fulgte os til højre for os. Somme tider var den omgivet af en korona af det orange lys, somme tider rettede den de tre lysstråler i vor retning. Vi stoppede der i nogle minutter, medens den fortsatte med at flyve i nogen afstand.

— Frue, den overbevisning, med hvilken De to gange har forsikret mig, at objektet var bemandet, tvinger mig til at bede Dem være mere præcis med dén udtalelse. Er De i besiddelse af andre

beviser, De kan støtte Dem til, når De på denne måde kan bekræfte eksistensen af levende væsener i nævnte objekt?

— »De har kommunikeret med os!« (har sat sig i forbindelse med os).

— Hvordan?

— En gang, mens vi kørte på vejen, stoppede vi vognen. Cruz fik den idé at sende nogle signaler med vognens projektører ved skiftevis at tænde og slukke dem for at se, om der blev svaret derovre fra, siden vi var overbeviste om, at der var levende væsener indvendig i objektet; virkelige væsener og ikke alene noget mekanisk, som fjernstyret apparatur. Lad os tage det forhold i betragtning, som jeg allerede har henvist til, at de havde opgivet at komme til at møde os.

— Netop.

— De reagerede ikke på tændingen og slukningen af vore projektører. Så var det, vi kom i tanker om at bruge blinklyset, som er lille, men giver et skarpt rødt lys. Og denne gang, ja! De slukker alle lysene, og kun én projektør viser sig, tændes og slukkes i samme takt som vore blinklys. Der gik et stykke tid på denne måde.

Og vidnet konkluderer:

— Hvad ønsker De af bedre bevis for eksistensen af menneskelige hjerner derinde?

Vi ved ikke, hvad vi skal svare.

Og hendes beretning fortsætter, forbløffende, fantastisk, enestående:

— Vi bakkede til det punkt, som vi startede fra, for at nå Nova Lisboa så hurtigt som muligt. Vi havde det største ønske om at kunne tage nogen med os, som kunne være vidne til hændelsen. Objektet beskriver en stor bue, flyver bagom os og placerer sig igen på vor højre side. Vognen fortsætter på vejen, og vi stopper den igen, når vi ser, at genstanden på afstand fortsætter over lavningen under vejen, uden at standse sin svimlende og forvirrende rotation. Vi er alle i vognen. Som ved et tilfælde stikker jeg en arm ud af vinduet, og en hvid og meget smal lysstråle, meget tynd og dog gennemtrængende, udspringer derovrefra og rammer mig på armen. Man så ikke andet lys end dette. Den underlige genstand er nu omgivet af en stor sølvhvid plet.

— Mærkede De noget i Deres arm, medens man derovrefra kastede dette lys på Dem?

— Intet, overhovedet intet. Vi har kun mærket en stærk smerte i nakken allesammen, men det var, når de store lysstråler nåede os.

Afgang til Nova Lisboa. - Det lykkes to personer mere at se; men allerede på stor afstand. - »Et gådefuldt lys, hvis aktionsradius dækkede over 200 meter«.

Det er endnu Maria de Lourdes, som taler til os. Hun fortsætter under stort nervepres, og udtrykker sig lidt hovedkulds. En gang imellem modsiger jeg hende, anklager hende, for at prøve at få hende til at modsige sig selv. Men hun får mig alligevel til at komme tilbage til sagen, og hun fastholder sine tidligere erklæringer.

Lad os høre hende:

— Da vi havde besluttet os til at tage til Nova Lisboa, trykkede vi på speederen og fløj bogstavelig talt mod byen. Vi havde tænkt på at tilkalde politimesteren, men det var for sent. Derfor gik mine kammerater over og vækkede to af deres venner..

— Hr. Ferdandes Catita, sagde jeg.

— ..og hr. Peixoto, fra Casa Americana, tilføjede hun. Fra Queve til Nova Lisboa er der nogle og fyrre kilometer. Vi kørte den strækning i modsat retning. Da vi kom til stedet, var genstanden der ikke længere. Man kunne dog observere et stort lysskær mod nord, som somme tider steg og faldt i styrke.

— Kan De huske tidspunktet?

— Klokken var lidt over tre om morgenen.

Et hundrede og tres kilometer frem og tilbage for at tale med de to første vidner til denne uforglemmelige hændelse.

En folkevogn holdt foran døren.

— Vil De køre en tur til Quipeio? spørger man mig. Jeg vil selv køre til Queve i dag for at være det samme sted på samme tidspunkt: klokken 0018. Men vi har tid nok til at køre frem og tilbage.

Vi blev enige. 62 km til den lille flække, plus 20 til haciendaen »Boa Serra«.

Undervejs udfører vi denne reportage i vore tanker.

»Jeg sværger på min ære og foran Gud, at alt dette er sandt. Og ingen kan tvinge mig til at sige det modsatte«.

Cruz Penalva er sikkert endnu ikke fyldt 30 år. Han er mager, nervøs af udseende. Han forekommer os nedslået og desorienteret, endnu påvirket af den forbavsende prøvelse, han har været igennem. Han forbliver i denne tilstand flere dage, for lørdag har man forsikret os, på redaktionen, efter hans arbejdsgiver, hr. Kinker's vidneudsagn, at han ikke var i stand til at spise noget før fredag aften (det var natten til onsdag, hændelsen fandt sted). Indtil da kunne han kun indtage en smule vand og kunne knapt bestille noget.

Vi ville høre hans egen beretning om hændelsen uden fru Maria de Lourdes' indblanding. Han be-

kræftede alt, hvad denne dame fortalte os, uden at der var den mindste forskel. Han tilføjede detaljen med de tre kugler på den nederste del.

Han sagde desuden:

— Jeg kan ikke engang sove. Det er vanskeligt for mig at blive i mørket, for jeg har hele tiden foran mine øjne dette monstrum med de mærkelige proportioner, som uafbrudt drejede og udspyede lys.

Siden han er elektriker, bruger han somme tider tekniske udtryk for at forklare visse fænomener, for at sige, at han tror på en udvendig indretning med konstant rotationshastighed, beregnet på at opretholde genstandens balance. Det indvendige, det vil sige kabinen, må være faststående.

— Et spørgsmål: Har De ikke på noget tidspunkt lagt mærke til nogen lyd? Hvordan kan dette fungere uden at lave nogen støj? Synes De ikke, det er underligt?

— Jeg ved det ikke. Alt hvad jeg ved er, at den ikke lavede nogen som helst støj. End ikke, da den fjernede sig.

— Når den bevægede sig og fulgte vognens bevægelser, lagde De da mærke til nogen bevægelse i luften?

— Heller ikke.

Fru Maria de Lourdes havde forresten allerede besvaret disse spørgsmål på samme måde.

Antonio Ferreira viser sig lidt senere. Denne dame (uden tvivl er der her tale om fru Maria de Lourdes), beder dem begge om at tage tilbage til Queve denne aften. »Hun har indtrykket af, at de vil vise sig igen«. Men intet viste sig. Under turen får vi fra Antonio Ferreira den samme beretning, men med den forskel, at han giver os nogle mere præcise detaljer, så vi kan skrive denne reportage.

Natten er ikke mørk, men han bemærker, at den foregående nat var endnu lysere. Vi kørte igen de samme strækninger, som de havde kørt med deres vogn. Og så vender vi tilbage til Nova Lisboa.

Et spørgsmål: — Har nogen af jer set filmen »Klodernes kamp«?

Ingen af dem havde set den. Indtil da havde de heller ikke interesseret sig særligt for spørgsmålet om »de flyvende tallerkener«. »Men nu, ja, nu vil vi læse noget«.

Som konklusion:

Det er en af de mest seriøse, de mest ualmindelige, de mest konkrete afsløringer om de »flyvende objekters«, ubestridelige og sikre eksistens.

— Hvor kommer de fra?

— Hvor skal de hen?

— Kommer de for at give menneskeheden indsigt?

Til slut har de alle svoret på deres ære og i Guds navn, at de kun har sagt sandheden.

BEM. — Ved en samtale med José Fernandes Catita bekræftede denne, at han indvilgede i at køre til Queve med de tre, sammen med sin anden ven, og at de, da de kom til stedet, virkelig på stor afstand så et enormt lysskær, »som kunne nå fra Relojoaria (ur-fabrikken) »Lisboa« til hjørnet af Ruancana vejen«. Styrken af dette lys skiftevis steg og dalede. ————

Vi har ingen grund til at betvivle ægtheden af de mange forskellige vidnesbyrd, som ligger til grund for denne artikel, især da vor korrespondent, hr. Antonio Rodriques, som står i forbindelse med et af de vigtigste vidner, José da Cruz Penalva, fortæller, at denne, efter hændelsen, var temmelig sløj, næsten i choktilstand, og måtte behandles af en læge i Nova Lisboa.

Med undtagelse af Nova Lisboa, som er en forholdsvis stor by, er de andre lokaliteter, som er nævnt i artiklen, Queve og Chululo, kun nogle landsbyer, som ikke figurerer på de normale kort over Angola. Takket være hr. Antonio Rodriques' venlighed — denne har lige sendt os et kort over Huambo distriktet, hvor Nova Lisboa er hovedstaden — kan læserne få et indtryk af stedets geografi på den medfølgende tegning:

Som man ser det, befinder Queve og Chululo sig ved siden af vejen, som forbinder Teixeira da Silva med Nova Lisboa, på omtrent 12°30' sydlig bredde og 15°45' østlig længde.

Rocha Peixoto's artikel var illustreret med en tegning, som ser ud til at være lavet efter vidnernes forklaringer, og som vi gengiver her.

Denne tegning vil ikke undgå at minde visse af vore læsere om den berømte silhuet af det venusianske rekognesceringsfartøj, som Adamski påstår at have taget et billede af, og som ofte har været gengivet i dette tidsskrift. Dette fotografi har været genstand for uendelige stridigheder, som vi ikke vil gå nærmere ind på her.

*

I hvert fald, det forhold, at Adamski skulle have fotograferet en autentisk flyvende tallerken — der er mange andre, der har fotograferet tallerkener! — forpligter os ikke til at godtage disse beretninger som »Amen« i kirken, og endnu mindre til at gøre en trosartikel af dem.

Vi har til hensigt at stå fast på den objektive forsknings grund og at bibeholde al vor kritiske sans. I særdeleshed overfor beskrivelsen, som forfatteren af »Inside the spaceships« giver os, side

227 i bogen, om den side af Månen, som indtil for nylig har været skjult for menneskenes nysgerrighed.

Man kan desuden sige, at ligheden mellem tallerkenen fra vejen ved Queve og Adamski-tallerkenen kun er overfladisk.

På den første leder man forgæves efter den cylindriske del med koøjer, som viser sig på den anden. Konturerne er heller ikke de samme, og de lysende åbninger, som findes nederst på Angola-tallerkenen — og ikke på den midterste del — er ikke runde, men spidsbueformede, og hvis de to af vidnerne har set tre kugler under denne tallerken, ligner disse kugler hverken ved deres placering eller deres størrelse dem fra venusfartøjet. Endelig synes Adamski ikke nogen steder at sige, at »hans« tallerken drejede om sig selv i sin helhed — han taler kun om grupper af ringe, som drejer i modsat retning under maskinens nederste krave — medens den enorme genstand, som vidnerne i Angola observerer, drejer så hurtigt om sig selv, at de har svært ved at se detaljer, og at denne vedvarende rotation gør dem svimle.

Man vil lægge mærke til, at Adamski's første bog måtte være udkommet i USA sidst i 1953 eller i begyndelsen af 1954, og at det er lidet sandsynligt, at reporteren fra »Voz do Planalto« havde kendskab til den på det tidspunkt, hvor han skrev sin artikel om hændelsen på vejen til Queve. Efter hans eget udsagn havde han aldrig taget alvorligt, hvad han før denne hændelse havde læst om flyvende tallerkener, og skønt han nævnte filmen »Klodernes kamp«, lavet efter en roman af Wells, og hvor man har taget sig den frihed at give de martianske maskiner form af flyvende tallerkener, så nævner han ikke et ord om Adamski-tallerkenen.

*

Endnu mere end Adamski-tallerkenen synes objektet, som hr. Rodriques skriver det, at minde om den, som vidnet Muscarello og betjenten Bertrand så i Kensington, nær Exeter, en genstand, hvis udseende er gjort bekendt gennem nogle farvetegninger.

Faktisk har Bertrand udtalt (»Incident at Exeter«, side 14), at objektets form var vanskelig at bestemme på grund af styrken af de røde og blinkende lys, som objektet var omgivet af. I de afsnit af bogen, som er oversat til fransk, har man beskrevet genstanden som »drejende« — vi har desværre gengivet denne oplysning — hvilket, når man tager farven med, kunne minde om Angola-tallerkenen. Men vi har fundet ud af, at man i den originale tekst bruger ordene »wobbling and yawing«, hvilket strengt taget betyder, at objektet oscillerede (svingede, vibrerede) omkring en vandret akse og lavede pludselige drej. Det drejer sig således ikke om, at objektet roterer om sig selv. Desuden havde betjent Bertrand lagt mærke til, at de røde lys, som var langs objektets omkreds, tændtes og slukkedes i regelmæssig orden, i en rytme, som gentog sig ca. hvert andet sekund, og han ville have haft vanskeligt ved at observere dette, hvis objektet havde drejet om sig selv.

Man kunne til nød spørge sig selv, om det lysende objekt ved Shamokin ikke var en nyligt lavet prototype fra den amerikanske industri, især da det blev observeret over USA's territorium.

Til gengæld — og det er her i retrospektiv, men uomtvistelig betydning ved hændelsen i Angola — er det mere end afsindigt at tro, at en prototype på størrelse med tallerkenen i Queve, som besidder disse manøvreevner, disse projektører og dette drejende aspekt, har kunnet været bygget af nogen kendt nation i 1954, og at man har kunnet prøveflyve den over Angola! Hvordan skulle man da kunne fatte, at den kunne have undgået efterretningstjenesterne i næsten 13 år, og at den nation, som havde bygget den, i det samme tidsrum ville have brugt miliardbeløb på at fremstille maskiner, som denne var langt overlegen, allerede på tidspunktet, hvor den kom frem? Og hvem ville vove at sige, at det drejer sig om en slags atmosfærisk plasma med drejelige projektører, som kan svare på signaler?

Phénomenes Spatiaux nr. 13, 1967
/ Guy Markus

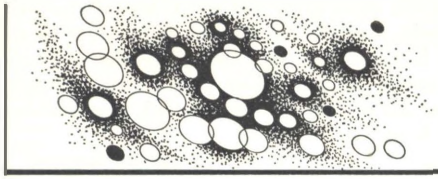

DIVERSE

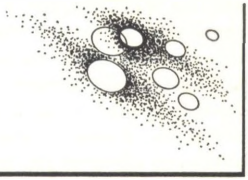

OBSERVATIONSTUREN DEN 21. JUNI 1968

NØRRESUNDBY: 3 observatører observerede fra et ob-punkt, beliggende på Borup Hede, 2 km syd for St. Ajstrup, i 2½ time. Det var klart vejr med spredte skyer, og en svag vind kom ind fra vest. Det var intet usædvanligt at bemærke.

PADBORG: Christian Knudsen var alene ude i Padborg. Han har fået lov til at benytte det lokale vandtårn til ob-punkt. Tårnet har en højde på 28 meter, og der er fri udsigt til alle sider. Der blev observeret i 3 timer, men der var kun lyn at se, da det var tordenvejr. Jævn vind fra syd-vest. Ellers intet at bemærke.

FYN: 5 observatører var ude. Man startede ved »Udsigten« på Vissenbjerg, hvor man opholdt sig i ca. 1½ time. Dernæst kørte man til Frøbjerg Bavnehøj, hvor man observerede lige til kl. 2,00. Netop da man var ankommet til Frøbjerg Bavnehøj, så 2 af observatørerne et meget stort stjerneskud, der gik *opad* fra NNV til NNØ. Da var klokken 1,27.

AARHUS: Frede Storgaard Sørensen skriver følgende: Vi mødtes hos én af observatørerne, der bor i Viby, og gik derfra uden for byen for at undgå de generende lys. Vejret var en anelse diset, dog ikke mere, end at stjernerne let lod sig se; en gang imellem var der en enkelt sky. Vinden var ret svag, men kølig, retning omkring vest. Vi observerede — foruden tre flagermus og en masse måger — kl. 00,02-00,04 en ret hurtiggående satellit fra ca. syd mod ca. nord til øst. Satelliten var næsten af lysstyrke som Vega i Lyren. Kl. 00,50 så vi i nogle få sekunder en meteorit, der gik hen over himlen; vi fulgte den i ca. 45°, inden den brændte op i atmosfæren. Meteoret var gulligt, måske grøngult, lysende og med hale; lige inden opbrændingen deltes den i flere i små kugler lige efter hinanden. Vi diskuterede også, om det kunne være en satellitundergang, men blev enige om, at det måtte være et meteor.

KØBENHAVN: Her var kun 2 observatører ude, hvilket bl.a. skyldes ferier og sygdom. Vejret var just ikke det bedste ob-vejr, og kun af og til lod en stjerne sig se. Intet usædvanligt blev iagttaget.

KØGE: Heller ikke fra Køge blev der set noget. Himlen var her dækket af mørke skyer. Svag vind. Ob-punkt: Syd-vest for Køge.

VEJEN: I Vejen U.F.O.-Club var der særdeles god tilslutning til ob-turen. Der var i alt 16 mand ude; 11 fra Brørup og 5 fra Vejen. I begyndelsen var vejret strålende, men senere blev det meget overskyet. Intet, ikke engang en satellit, blev set.

Willy Wegner.

OBSERVATIONSTUREN DEN 21. JULI 1968

KØGE: Vejret var fint, vindstille og stjerneklart. Kl. 23,04 blev en genstand observeret. Den kom tilsyne i nord og forsvandt i syd. En satellit velsagtens. Ellers intet at bemærke.

PADBORG: Intet blev observeret af de to observatører på vandtårnet. Vinden var i nord-vest, det var tæt overskyet.

KØBENHAVN: Heller ikke dennegang blev noget observeret. Undertegnede havde ikke mulighed den aften for at observere, da det var hjemrejse fra UFO-Camping.

NØRRESUNDBY: Ob-holdet bestod af Willy B. Nielsen og Svend Erik Christensen. Vejret var klart med spredte skyer, samt en svag vind fra vest. Der var intet at bemærke.

OB-TÅRNET EGENSE: Da man ankom til tårnet kl. 21,45, var himlen fuldstændig klar. Kl. 23,00 blev der set et meteorit, som gik fra SV-VNV; startede 30° oppe og sluttede 10° over horisonten. Samtidig fik vi øje på en satellit lige under Karlsvognen, d.s.v. NNV. Det tog 10 minutter, før satelliten forsvandt i syd. I alt blev der set 4 stjerneskud, meget kraftige og lange, så vi regnede med, at det var en sværm. Kompasretningerne var:

A) SV-VNV, B) Zenith-NNV, C) NØ-SV og D) N-S. Man håbede at se mange flere, men kl. 23,30 blev himlen fuldstændig overskyet på 5 minutter. Man brød derfor op kl. 00,15.

HALD SLOTSRUIN: 3 mand observerede fra tårnet i den gamle slotsruin i 3¼ time. Vinden var ikke særlig kraftig, retning: fra vest. »Hurtigt efter ankomsten blev himlen overskyet og kun en gang imellem kunne vi se enkelte stjerner titte gennem skylaget«, skriver Frede Storgaard Sørensen. »Det eneste, vi observerede, var en satellit ca. kl. 23,17; den kom fra ca. syd, og for os så det ud som om den drejede, men da vi kun kunne se den i få sekunder, kan vi ikke sige noget bestemt«. Frede mente i øvrigt, at det sikkert kun var de drivende skyer, der havde fået det til at se ud, som om den ændrede kurs.

Willy Wegner.

Referat fra camping-ugen

Camping-ugen fra 13. til 20. juli ved Ronæs gl. Præstegård på Fyn, blev atter en succes. Der deltog i alt 80 UFO-loger, heraf 5 fra Norge.

Vejret var ikke det allersmukkeste, men vi havde heldigvis sikret vor udstilling og materialer mod det lunefulde vejr ved at leje et trætelt.

Karl Hansen havde igen mobiliseret sit omfangsrige UFO-materiale, i form af bøger og tidsskrifter, som havde relation til sagen. Alt dette stod naturligvis til lejrdeltagernes fri disposition og kunne lånes med hjem i teltene. Der blev gjort flittigt brug af dette tilbud.

I løbet af ugen blev mange meninger udvekslet, man fandt snart ud af, at der var lige så mange meninger som deltagere; dette faktum gjorde naturligvis ikke diskussionerne mindre interessante. På mange punkter fik de fleste deltagere lejlighed til at revidere deres opfattelse af mangt og meget. Om nogen fik overbevist andre om deres eget syn på UFO-sagen, tør jeg ikke udtale mig om. Man morede sig i diskussionerne og havde det vældig hyggeligt.

Den første aften havde vi redaktør Frank Pedersen som foredragsholder. Han fortalte om de nye aspekter, som UFO-sagen var blevet tilført, samt om de ting man til stadighed havde at kæmpe med, især økonomien. Alt i alt var der dog grund til optimisme, idet UFO-arbejdet stadig vinder anerkendelse og således på det sidste har vakt bibliotekernes interesse for vore materialer. Frank Pedersen sluttede med et lysbilledforedrag om amerikanske planer med at sende to mand til Månen.

Søndag aften skulle vi have haft lejrbål, hvad det ustadige vejr dog forbød. Vi opnåede overhovedet slet ikke at få lejrbål i løbet af ugen.

Vi rykkede så indenfor og afspillede her et bånd med sønderjyden Malizewski. Det er en gammel rapport, men alligevel interessant. Det gav også anledning til diskussion bagefter.

Mandag aften havde Karl Hansen et foredrag, som han kaldte: »Kan bibeltolkning bruges i UFO-studiet?« — Karl Hansen fremdrog mange eksempler, men om de kan bruges, står vist stadig lidt hen i det uvisse.

Tirsdag eftermiddag gennemførte vi en udflugt til Egeskov slot med ca. 20 deltagere. Vi passerede på turen Fyns højeste punkt, Frøbjerg Bavnehøj, og nød en kort stund den betagende udsigt.

Tirsdag aften var Frede Storgård Sørensens; han havde rystet en »UFO-cocktail« for os. Der var mange pudsige ting, bl.a. havde man i Århus foretaget en rundspørge blandt folk om flyvende tallerkener. Frede havde udarbejdet en statistik over dette materiale, som han indviede os lidt i. Efter Fredes foredrag kunne man stille spørgsmål. Efterhånden som man blev klar over Fredes tekniske og videnskabelige indsigt, blev spørgsmålene drejet mere i den retning, men foredragsholderen var velforberedt og klarede det meget fint.

Onsdag aften var fru Valvanne så venlig at holde et foredrag for os. »På rejse blandt mennesker« hed det, og vi blev her ført til Østen, hvor vi fik et lille indblik i de ting, der foregår der. Fru Valvanne har boet derude i mange år og kunne således give et malende indtryk af den mystik og okkultisme, som findes blandt østerlændinge.

Torsdag aften var Karl Hansens. Han havde faktisk tilhørerne i sin hule hånd hele aftenen. Han startede med at genopfriske Rydberg og Gustavsons oplevelser i Sverige, herefter oplæste Karl forskellige korte kontaktberetninger. Aftenen afsluttede han med at fortælle om en tur til Schweiz, som var foregået i hans unge dage; historien vakte stor munterhed hos tilhørerne.

Fredag aften var »det store show«. Det var sidste aften, og vi skulle have noget let på programmet. Vi startede med en pakkefest, som vi havde arrangeret for at dække underskuddet. Karl var

auktionsholder; han gjorde det faktisk så godt, at vi kan hensætte mere end 400 kr. i et fond til næste års camping. Tak for alle bidrag.

Herefter afvikledes en række gode underholdningsnumre. Jeg vil ikke komme nærmere ind på dem her, blot have lov til at udtrykke min forbløffelse over, at vi i UFO-logernes rækker kan mønstre *så* mange fine sangere og entertainere. Tak til alle aktørerne.

Efter underholdningen, — og det meste af kaffebordet — havde Poul Frederiksen fra Fredericia bedt om tilladelse til at fortælle om en højst ejendommelig oplevelse, han netop havde haft i sin ferie. Den beretning som fulgte hører faktisk til i den »uhyggelige afdeling« og komplet uforklarlig. Om Frederiksen eller nogen anden nogensinde finder ud af, hvad der har været på færde, er der tilsyneladende kun meget små chancer for. En senere rapport af begivenhederne vil muligvis følge i UFO-NYT.

At UFO-folk ikke tager sig selv højtideligt, var aftenens slutnummer et godt bevis på. Næsten alle havde forladt teltet, da man pludselig råber op om en flyvende tallerken. Undertegnede er lige ved at vælte de nærmeststående, samt borde og stole, for at få fat i min kikkert og kommer netop tidsnok ud for at se den flotteste UFO, der dog et øjeblik efter viser sig at være båret på en lang stang — af UFO-loger.

Til slut vil jeg sende en tak til alle, der har været med i dette års UFO-camping. Vejret var ikke altid godt, men alle tog det med godt humør og glædede sig så meget mere, når Solen skinnede.

Jeg håber, at andre til næste år vil tage initiativ til en lignende lejr samt foreslå nye arrangører og evt. nye camping-pladser. Jeg synes, vi har godt af denne »saltvandsindsprøjtning« en gang årlig.

Frank Lerbæk.

☆

UFO-MØDER

UFO-gruppen i Svendborg afholder møder hver onsdag kl. 19,30.

Alle er velkomne - henvendelse til: Ole Knudsen, Enghavevej 32, tlf. 21 01 25.

Den korteste vej til målet ved filmen er ikke den lige, men kurven. (Peter Ustinov, engelsk skuespiller og forfatter).

Skandinavisk UFO-litteratur

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra SUFOI's Regnskabskontor, Borgmestervangen 8, 8900 Randers (giro 11 77 25).

UFO-NYT (8 nr. årligt)	kr. 32,00
UFO'er, det største videnskabel. problem	kr. 5,00
Trinidade observationerne	kr. 3,00
UFO-billedhefte	kr. 3,00
Mars, den gådefulde planet	kr. 10,00
UFO-orientering	ikke udk.

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra IGAP Information Service, Bavnevolden 27, Måløv Sj.

Flyvende tallerkener, en alvorlig sag	kr. 13,00
Flyvende tallerkener er landet	kr. 13,00
Hvad sker der på Månen?	kr. 3,00
Rumskib fra en fremmed planet	kr. 16,50
Telepati	kr. 20,00
Livsvidenskab	kr. 30,00

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra: Parthenon, Hälsingborg 6, Sverige:

Fakta om de flygande tefat och deras drivmetoder sv.	kr. 17,50
Flygande tefat - fantasi eller verklighet?	kr. 18,50
Resa med flygande tefat	kr. 7,50
Budskapet från rymden	kr. 7,50
Vänner i Universum	kr. 17,50
Kontakt med rymdmänniskor	kr. 12,00
Flygande tefat har landat	kr. 22,50
Meddelande från George Adamski	kr. 5,50
I rymdskepp över Drakensberg	kr. 4,50
Rymdskeppens fria energi	kr. 2,75

Bogen: De flygande tefaten - Dokument och teori af K. Gösta Rehn (24,50 sv.kr.) kan muligvis også skaffes gennem Parthenon, men ellers gennem Deres amindelige boghandler med ca. 10 dages ventetid. Bogen er udgivet i 1966 på Zindermans forlag.

Edsvoren erklæring om Stanford-observationen

I UFO-NYT nr. 5, 1968, omtalte vi Brødrene Ray og Rex Stanford's observation den 6. nov. 1954. Som det fremgår af artiklen, blev »tallerkenen« også iagttaget af 3 politifolk, der kom kørende til stedet midt under observationen. På Ray Stanford's foranledning afgav såvel sheriff Steve Woods som sheriff Ray Hoyd de edsvorne erklæringer, der her gengives som indicium for observationens ægthed.

Undertegnede sværger på ære og samvittighed på, at jeg om aftenen den 6. nov. 1954 var til stede på Padre Island og i nogen tid var vidne til »kontakten med en flyvende tallerken«, som omtalt i artiklen »Kontakt med en Flyvende Tallerken.« Til stede ved denne begivenhed var færdselsbetjent Don Hoyd, sheriff Ray Hoyd og sheriff Steve Woods. Jeg observerede genstanden, som omtales i beretningen, men jeg vil ikke fremsætte nogen mening eller formodning om genstandens art. Denne edssvorne erklæring er vidnesbyrd om, at jeg var viden til hændelsen, og dette er hensigten med denne erklæring.

(sign) *Steve Woods.*

STATEN TEXAS, CAMERON

Steve Woods,, der har fremsat ovennævnte erklæring, har i dag personligt været til stede og er blevet taget i ed af undertegnede myndighed i og for Cameron County, Texas.

Underskrevet og beediget i min nærværelse af omtalte Steve Woods den 7. januar 1956, hvilket bevidnes med min underskrift og kontorets stempel.

(sign.) *C. G. Day,*
Notarius Publicus.

☆

Undertegnede sværger på ære og samvittighed, at jeg om aftenen den 6. nov. 1954 var til stede på Padre Island og i nogen tid var vidne til en begivenhed, som omtalt i denne artikel og (iagttog) noget, der formodedes at være en flyvende tallerken eller et rumskib, som det blev kaldt af omtalte Ray Stanford. Til stede iblandt os var i dette tidsrum en færdselsbetjent, Don Hoyd, en sheriff Ray Hoyd og en anden sheriff, Steve Woods.

Jeg observerede genstanden, der af Ray Stanford blev omtalt som et rumskib fra en anden verden, men jeg vil ikke fremsætte nogen mening eller formodning om genstandens art, da jeg ikke mener mig kvalificeret hertil. Denne edssvorne erklæring er vidnesbyrd om, at jeg var vidne til hændelsen, og dette er hensigten med denne erklæring.

(sign.) *Ray Hoyd.*

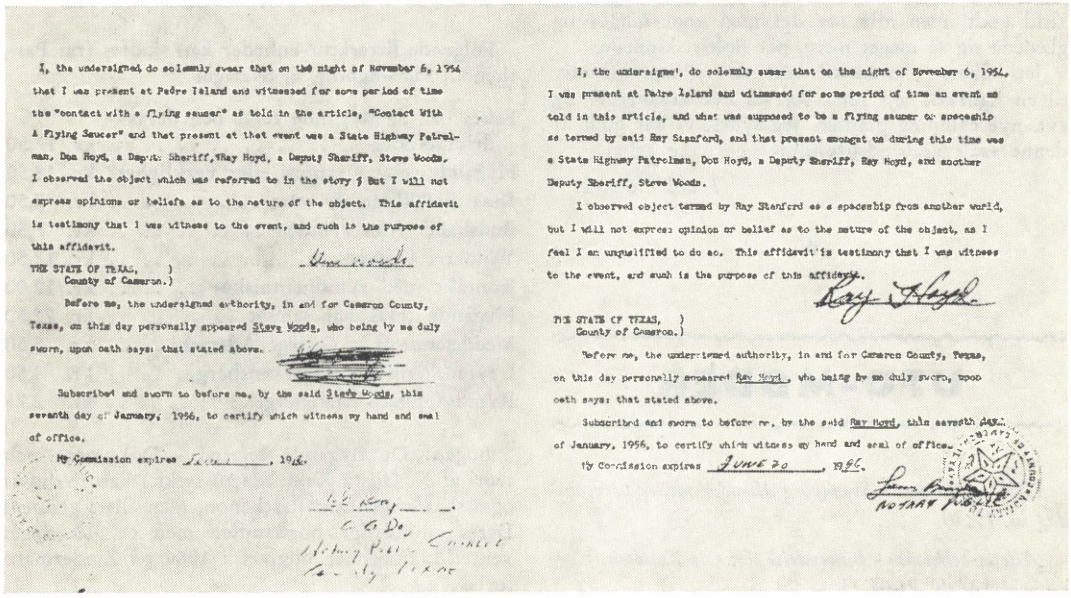

I, the undersigned do solemnly swear that on the night of November 6, 1954 that I was present at Padre Island and witnessed for some period of time the "contact with a flying saucer" as told in the article, "Contact With A Flying Saucer" and that present at that event was a State Highway Patrolman, Don Hoyd, a Deputy Sheriff, Ray Hoyd, a Deputy Sheriff, Steve Woods. I observed the object which was referred to in the story ; But I will not express opinions or beliefs as to the nature of the object. This affidavit is testimony that I was witness to the event, and such is the purpose of this affidavit.

THE STATE OF TEXAS,)
County of Cameron.)

Before me, the undersigned authority, in and for Cameron County, Texas, on this day personally appeared Steve Woods, who being by me duly sworn, upon oath says: that stated above.

Subscribed and sworn to before me, by the said Steve Woods, this seventh day of January, 1956, to certify which witness my hand and seal of office.

My Commission expires ____, 19__.

C. G. Day
Notary Public, Cameron
County, Texas

I, the undersigned, do solemnly swear that on the night of November 6, 1954, I was present at Padre Island and witnessed for some period of time an event as told in this article, and what was supposed to be a flying saucer or spaceship as termed by said Ray Stanford, and that present amongst us during this time was a State Highway Patrolman, Don Hoyd, a Deputy Sheriff, Ray Hoyd, and another Deputy Sheriff, Steve Woods.

I observed object termed by Ray Stanford as a spaceship from another world, but I will not express opinion or belief as to the nature of the object, as I feel I am unqualified to do so. This affidavit is testimony that I was witness to the event, and such is the purpose of this affidavit.

THE STATE OF TEXAS,)
County of Cameron.)

Before me, the undersigned authority, in and for Cameron County, Texas, on this day personally appeared Ray Hoyd, who being by me duly sworn, upon oath says: that stated above.

Subscribed and sworn to before me, by the said Ray Hoyd, this seventh day of January, 1956, to certify which witness my hand and seal of office.

My Commission expires JUNE 30, 1956.

NOTARY PUBLIC

Kontaktadresser i Danmark

København og omegn.

2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Wegner, Østre Strandvej 19, 2650 Hvidovre/Avedøre.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FØLLENSLEV: Fru H. Olrik, Græsmarken, tlf. (03-469) Havnsø 132.
3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhellet 12, 2., tlf. (03) 26 57 06.
2970 HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.
4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Slotsgade 54, privat tlf. (03) 52 12 53.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen ,Stationsvej 13.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (06) 32 05 77, Voldby 255.
8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen, Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

Kontaktadresser i Norge

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.
TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.
TROMS INNLAND: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

Nu presser de på...

Washington, 29. juli (Reuter) – En gruppe videnskabsmænd opfordrede i dag kraftigt USA's og andre landes regeringer til et samarbejde om udforskning af det »yderst forvirrende« fænomen: uidentificerede flyvende objekter (UFO'er).

De fremsatte deres anmodning under et én-dags symposium, der blev afholdt af Repræsentanternes Hus' komité for videnskab og astronautik.

Dr. James E. McDonald, professor i fysik ved Arizona-universitetet, der har undersøgt observationer i Australien, New Zealand og Tasmanien, såvel som i USA, udtalte, at UFO'er er et globalt fænomen og burde undersøges som et sådant.

Han fortalte, at han efter 2 års intensiv undersøgelse af mere end 300 observationer ikke kunne udelukke muligheden for, at UFO'erne er recognoscerings-rumfartøjer fra en anden planet.

Dr. McDonald sagde yderligere, at der var flere ting, der tydede på, at den store strømafbrydelse i New York City i 1965 – og andre strømafbrydelser – kunne have forbindelse med UFO'er.

Han sagde, at der var nogle »irriterende« sammentræf: UFO-observationer i staten New York på samme tidspunkt, som en kraftig elektrisk impuls løb gennem under-(relæ-)stationen – ved den canadiske grænse i nærheden af Niagara-vandfaldene – og satte sikkerheds-kontakter ud af funktion og afbrød strømforbindelsen til New York.

Dr. J. Allen Hynek, leder af Astronomi-sektionen ved North-western University, foreslog, at kongressen nedsatte en kommission, så man grundigt kunne få undersøgt dét, han kaldte det »yderst forvirrende« fænomen: UFO'er. Han anbefalede, at der blev oprettet en international central, der kunne delegere oplysninger om observationer ud til interesserede videnskabsmænd verden over.

Dr. Hynek sagde, at der var **for** mange rapporter, der unddrager sig forklaring ad konventionelle baner – for mange til, at man kan udelukke muligheden for, at UFO'er er af ikke-jordisk oprindelse.

Kredit: Willy Wegner / IOKj